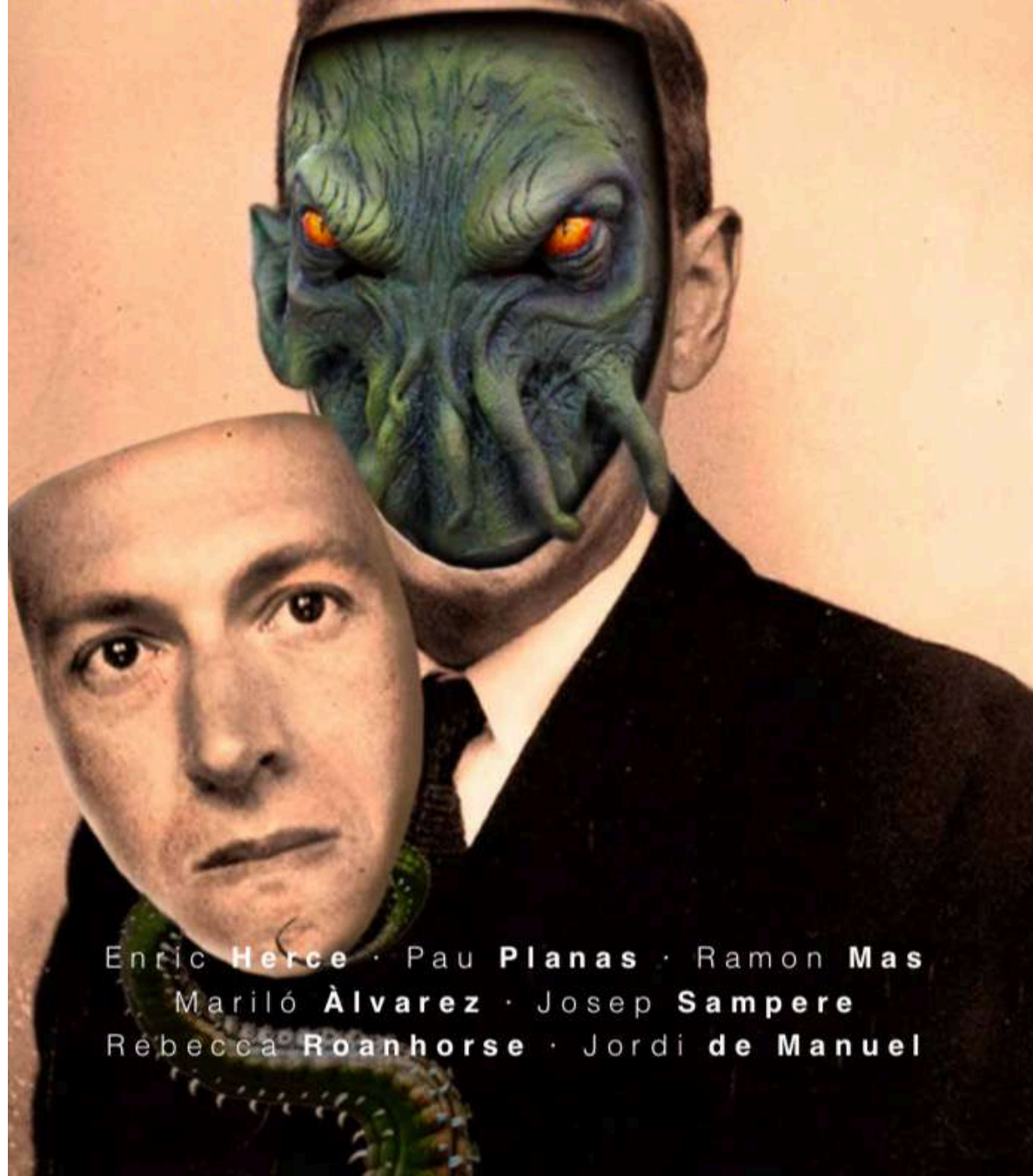

num. 5 / 2019

Freakacions

revista de narracions estranyes

Enric Herce · Pau Planas · Ramon Mas
Mariló Àlvarez · Josep Sampere
Rebecca Roanhorse · Jordi de Manuel

Freakactions

revista de narraciones estranyes

elbiblionauta.com

FREAKCTIONS

revista de narracions estranyes

Primera edició: desembre de 2019

Copyright © 2017 by Rebecca Roanhorse

Copyright © 2019, Daniel Genís – Enric Herce – Pau Planas – Ramon Mas –
Mariló Àlvarez – Josep Sampere – Jordi de Manuel.

© de la traducció de “Benvingut a la teva autèntica experiència índia[©]”:

Miquel Codony, 2019

© de la il·lustració de coberta: Carlos Acedo, 2019

© de les il·lustracions interiors: David Rus – Arnau Domènech – Anna
Sanjuan – Mariló Àlvarez – Pau Bahí – Marina Vidal – Rafa Villalón, 2019

© d'aquesta edició: El Biblionauta, 2019

www.elbiblionauta.com

elbiblionauta@gmail.com

Amb la col·laboració de: Mai Més / www.maimes.cat

Maquetació i disseny: Mai Més

Correcció: Daniel Genís

ISSN (Ed. impresa): 2696-1938

ISSN (Ed. digital): 2462-3644

Dipòsit legal: GI 1801-2019

Imprès a Podiprint

Tots els drets reservats.

Aquesta revista és per al teu gaudi personal. Res t'impedeix tornar-la a vendre ni compartir-la amb altres persones, és clar, i no podem fer res per evitar-ho. No obstant això, si la revista t'ha agradat, creus que val la pena i que els autors i l'editor han de ser compensats, recomana als teus amics que la comprin en paper o que se subscriuin gratuïtament al web i en rebran una còpia digital. Al cap i a la fi, no és que tingui un preu exageradament alt, oi?

CONTINGUTS

Editorial 5

La porta, d'Enric Herce 7

La mumaraca, de Pau Planas 33

Esfera de carn, de Ramon Mas 43

Els nens bons creixen ràpid, de Mariló Àlvarez 51

Els membres fantasmes, de Josep Sampere 59

Benvingut a la teva autèntica experiència índia[®],
de Rebecca Roanhorse 71

Codi binari, de Jordi de Manuel 91

Qui és qui 103

La indefinició mata la ment. La indefinició és la petita mort que condueix a la destrucció total.

Cal començar sempre definint-se:

fricció, freakció, ficció

1 f. [LC] Desacord, topada lleugera. *Són bons amics, però de vegades hi ha friccions. Llavors es baten en duel. És clar que decideixen que cada dia guanyi un de diferent, així no li toca sempre al mateix d'enterrar el seu company. Són bons amics.*

2 f. [LC] Acte característic d'una persona rara, extravagant, *freak*.

3 f. [LC] Allò que és fingit o imaginat. *Per una ficció de la ment. Ficció legal. Ficció constitucional. Estat alterat de la ment que mena els actes legals dels membres del Tribunal Constitucional.*

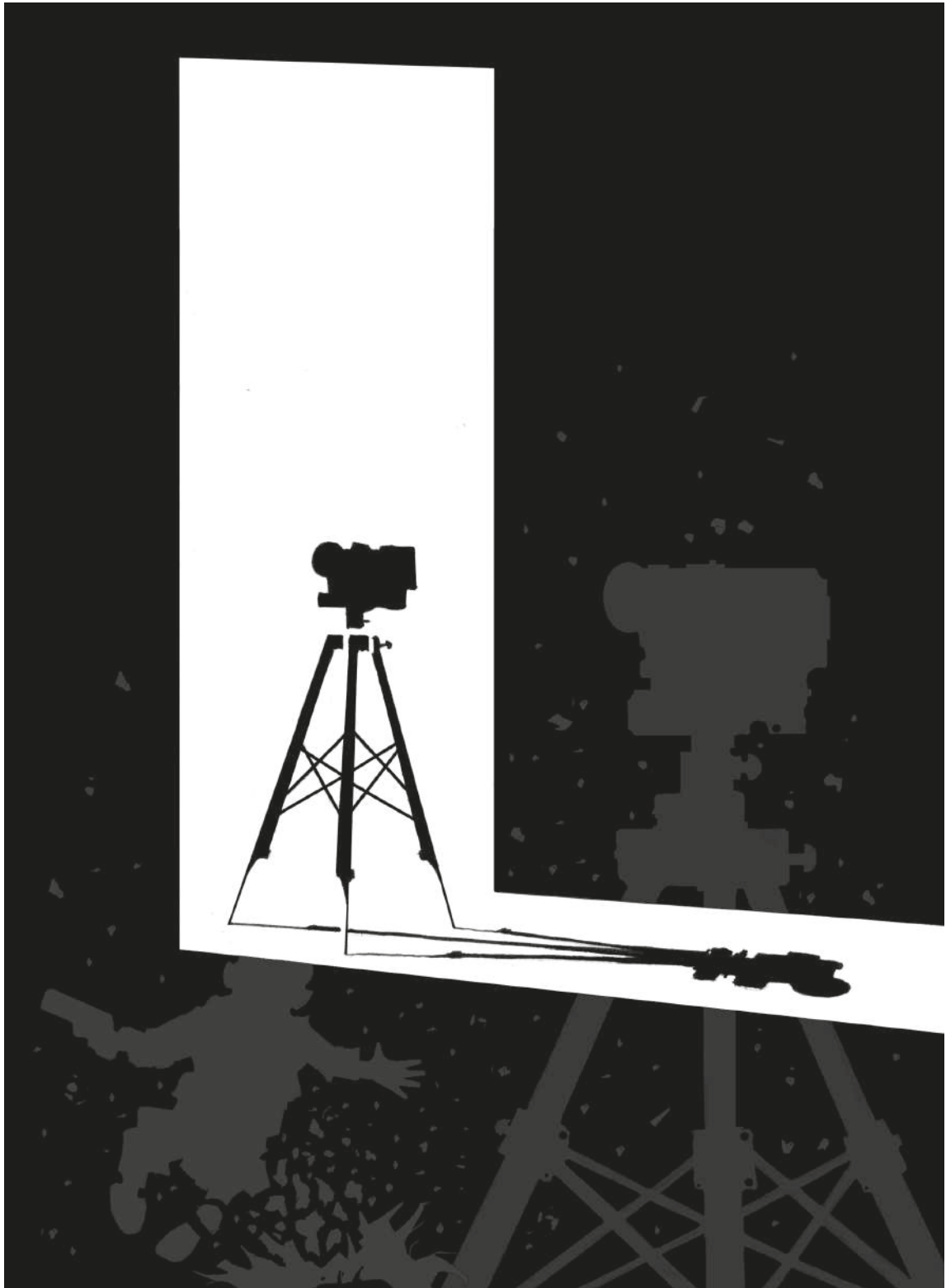
4 f. [LC] Invenció literària. *El plec de fulls que tens a les mans. O els bytes que et ballen davant dels ulls a la pantalla de l'ordinador. O a la tablet. O al mòbil. O ni una cosa ni l'altra, perquè resulta que ni jo ni tu som ara i aquí. Perquè res és real.*

La revista *Freakcions* és tot això.

I molt més.

Comprova-ho.

Daniel Genís (ed.)

LA PORTA

Enric Herce

Dibuixos: **David Rus**

*A Xavier Belanche,
a qui una musa de videoclip
va inspirar la llavor d'aquesta història,
ja fa vint-i-sis anys.*

I

Som al menjador d'una casa humil. Centra l'estança una taula de fusta rectangular amb quatre cadires, dues estan ocupades per una dona i una noia. La primera, despentinada, ullerosa i d'aspecte deixat, és la mare de la família. La noia, prima i rossa, té a la faldilla una peixera amb un peix de colors llam-pants. A un racó de l'habitació, a mà dreta, hi ha un vell assegut en un balancí. Està tapat fins a la cintura amb una manta de quadres escocesos, té el cap una mica de costat i la boca oberta. Rere seu hi ha un noi que du ulleres de vidres gruixuts. Porta el cabell pentinat amb la ratlla al costat i recolza la mà esquerra sobre el respall del balancí que ocupa el seu avi. Al mig de la paret principal del menjador hi penja el cap d'una vella, com si fos un trofeu de caça. A sota del marc de fusta hi ha un cartell escrit a mà, amb lletra de pal, que resa: «àvia».

—Mira, avi —diu el noi com si mirés cap a un hipotètic firmament—, puc comptar tots els estels... Quatre! No és fantàstic? Sí, ja sé que trobes a faltar aquell que va desaparèixer fa poc, però no es pot tenir tot. I aquesta pèrdua també suposa que el nostre poder va augmentant a mesura que ell sucumbeix i això ens ha d'omplir de joia! Saps, avi? He llegit llibres savis que expliquen que va haver-hi un temps en el qual els estels ocupaven tot el cel i era gairebé impossible comptar-los com jo estic fent ara mateix. El seu nombre era enorme, infinit. Guspires que pampalluguejaven i esquitxaven tota la volta celeste. Havia de ser digne de veure. Un espectacle majestuós! Els mateixos

llibres relaten com el cel ple d'estrelles terroritzava els nostres ancestres i els feia sentir humils en recordar-los la seva fràgil natura, la seva insignificança; la seva fugaç condició mortal. Diuen que va ser per tot això que l'espècie humana va jurar que algun dia es venjaria d'aquell món vast i poderós que la rodejava. I tot plegat, perquè l'home antic no podia abastar amb la seva mirada la munió d'estels que brillaven a les altures! La nostra venjança s'ha anat consumant de manera lenta, però imparable. Ara ja en tenim prou amb els dits d'una sola mà per poder comptar les estrelles que pengen sobre els nostres caps. Ara som més forts que el cel i aquest món totpoderós, que abans tant ens neguitejava, ja és només una bèstia ferida i acorralada; un ser patètic que, impotent, udola de dolor mentre l'espolem i el desposseïm de totes les seves criatures, dia rere dia.

II

L'avi es gronxa al compàs que li marca el metrònom que hi ha sobre la taula del menjador. Al seu voltant seuen mare, filla i fill. La primera té la mirada clavada a terra; la noia té la peixera sobre els genolls i es dedica a treure brutícia de l'aigua amb un petit salabret; el noi llegeix un llibre enorme que recolza en un faristol de fusta de sobretaula. Durant uns segons tots estan en silenci, només s'escolta el tic-tac i el nyic-nyic compassats del gronxador i el metrònom.

—Mama —diu la noia—, explica'ns com era tot abans. —El seu germà la mira amb cara de fàstic i sembla a punt de dir alguna animalada. S'ho repensa i torna a submergir-se en la lectura del volum que té al davant.

—Quantes vegades ho he fet ja, filla meva?

—Mai em cansaré d'escoltar-ho, mare. Ara tot és tan diferent! Em costa molt creure que siguin records de la teva infantesa i no el món imaginari d'un conte per a infants. Sembla mentida que les coses fossin així fa només quaranta anys. De debò que abans no necessitàvem cúpules que filtressin l'aire i que ens protegissin de la pluja?

—Així és, filla, res s'interposava entre nosaltres i el cel. Abans podíem respirar l'oxigen directament de l'atmosfera del planeta. No feia olor d'òxid, ni era sempre calent, com l'aire processat que inspirem aquí. La pluja no era ni espessa ni verdosa, podies deixar que et mullés sense cremar-te la pell.

—I és veritat que us banyàveu a l'aire lliure?

—Quan arribava el bon temps, les platges s'omplien de gent. Esteníem les tovalloles a la sorra i preníem el sol per posar-nos morenos entre capbuscada i capbussada. Aleshores podies passar hores sota els raigs ultraviolats sense que la pell s'omplís de butllofes i taques.

—I l'aigua provenia d'embassaments que s'omplien amb les pluges i del desglaç dels cims nevats.

—Així era.

—I us alimentàveu d'animals criats en granges i de verdures i hortalisses cultivades a horts i hivernacles.

—Així era, filla meva. Ara aquesta mena d'alimentació només està a l'abast de gent amb molts calés. La resta ens podem sentir satisfets si aconseguim alguna crema vitamínica o preparat proteínic que poder dur-nos a la boca.

—Tots tenen el mateix gust, sigui quin sigui el gust que posi a l'etiqueta de l'envàs. No s'assemblen en res als de veritat, oi?

La dona fa que no amb el cap. Després el silenci torna al menjador, cedint el protagonisme, una altra vegada, a gronxador i metrònom.

III

Un fort cop de porta interromp el moviment del balancí de l'avi i fa estremir a mare i filla.

El pare de família apareix al menjador gesticulant i caminant a ràpides gambades. Ve tot suat, de molt mala lluna. La seva mirada és plena d'ira i frustració. El fill segueix llegint sense immutar-se. La filla dirigeix una mirada plena d'angoixa cap al nouvingut, també ho fa la mare, que atura amb suavitat el moviment del metrònom.

—Un altre dia sense treballar! —protesta amargament l'home, donant tombs al voltant de la taula i els seus ocupants—. Un altre dia de merda sense trobar feina a Zona! Ningú té res a oferir. Qui necessita a un humà de merda quan qualsevol màquina treballa millor i més de pressa en torns de vint-i-quatre hores? Elles no necessiten dormir ni menjar! Si almenys em pogués permetre un implant neuronal o una pròtesi cibernètica que m'ajudessin a millorar el rendiment! Qui collons li donarà treball a un paio que passa dels cinquanta i no té cap mena de tecnomillora? Però no, no us penseu pas que jo soc l'únic

que es troba en aquesta situació desesperada. Se senten rumors de revoltes i manifestacions. La gent ja està farta de promeses! A la fi han comprès que no més serveixen per fer-nos callar! I per si amb tot això no hi hagués prou motius de protesta, la qualitat de l'aire empitjora dia rere dia. Cada cop és més dens i asfixiant. Heu vist com vinc? Suat com un porc en ple desembre! Si seguim així, aviat el podrem tallar com si fos un botifarró. M'estranya, la veritat, m'estranya molt que cap megacorporació hagi tingut encara la pensada de vendre oxigen en condicions. Jo mateix ho faria si disposés dels mitjans per engegar el negoci!

—Sempre t'han caracteritzat les teves grans idees, estimat —interromp la dona—. Al cap i a la fi, vas ser tu mateix qui va tenir la brillant ocurrència de venir a viure a Zona. Ens vas fotre en aquest niu d'escarabats en contra de la nostra voluntat i, a sobre, hem d'escoltar les teves queixes.

—Tanca la puta boca, bruixa! Tens la mateixa llengua que la teva mare! Et diverteix sermonejar-me tot el sant dia amb la mateixa cantarella, oi? És que Déu us va crear a les dones per recordar-nos les tragèdies? No estàs sent justa amb mi i ho saps! Ells prometien canvis. Dia i nit ens bombardejaven amb publicitat de tota mena, fins i tot de caràcter subliminal. «Veni a Zona. Per què us arrossegueu com esclaus quan podeu viure com a sultans? Zona, Zona, Zona. Aquí tothom té la seva oportunitat i es valorat pel que val, mai pel que té!». Oferien canvis, dona. Per a mi, per a tu, per a tota la nostra família. Prometien millores. On se suposa que queda l'orgull d'un cap de família si no pot donar una vida digna a la seva esposa i als seus fills? M'ho vols explicar? Allà fora m'ignoraven, ningú creia en mi, ho saps molt bé. M'ho vaig empassar, necessitava creure-ho, necessitava que aquí tot fos diferent... però ja fa cinc mesos que busco feina sense cap resultat. Passem gana, vivim en la misèria, i ja he perdut el compte dels terminis vençuts de la porta que devem al banc.

—Això vol dir que el mes vinent passarem a formar part del grup dels Paràsits.

—Què coi xerres, fill?

—Ho deia al fulletó que vas portar per convence'ns dels avantatges de viure a Zona, pare. No te'n recordes? «Després de sis mesos, aquelles famílies amb tots els seus membres a l'atur, passaran a formar part de la casta coneguda com a Paràsits i, en conseqüència, seran fulminats».

—Fulminats? Vaig llegir aquell paper del dret i del revés desenes de vegades i no recordo haver vist res semblant.

—No et devies mirar la lletra petita. De fet, amb prou feines vaig poder desxifrar el que hi deia amb l'ajuda de la meva lupa.

—Abans de venir a viure aquí, quan encara anava a l'institut —recorda la noia—, una companya de classe em va dir que el seu tiet coneixia a un dels membres del Consell d'Administració de Zona i que, en més d'una ocasió, li havia sentit a dir que no era més que una ratera. Una manera higiènica de fer neteja i eliminar la xusma de la societat. Sempre vaig pensar que ho deia per fer-se la interessant. Que tot plegat era mentida.

—Has sentit això? Ja veus quins grans canvis i millores ens ha suposat venir a Zona, oi? Tot el que ens temíem i no vas voler escoltar està passant, en canvi, res del que et van prometre s'ha fet realitat.

—I què haguessis fet tu, desgraciada? Quedar-te plegada de mans en aquell miserable barri d'extraradi farcit de perdedors? Dignitat per a la meva gent és l'única cosa que pretenia, tampoc és demanar tant!

—No hi havia res d'indigne al nostre barri. Allà teníem un sostre sense goteres i un plat calent a taula cada dia. Mai ens va manca a cap del dos una feina que ens permetés pagar les factures.

—Ja que tant t'agrada ficar el dit a la nafra recordant-me coses desagradables, em permetràs que jo també us refresqui la memòria sobre què és el que li passa a qui comet la bestiesa de deixar-se la porta d'aquesta casa oberta.

Tots miren amb sorpresa al pare, excepte l'avi, que manté la mirada perduda en algun punt indeterminat del sostre.

Sona una melodia llunyana que, a poc a poc, guanya volum i s'escolta amb més claredat. Tots els membres de la família, a excepció de l'avi, s'aixequen i ballen al compàs de la música al voltant de la taula.

Si tú me dices ven, lo dejo todo...

L'avi treu un parell de maraques de sota la manta i les comença a moure al ritme del bolero, mentre el cap de la seva difunta esposa ho fa movent-se a dreta i esquerra. De la mateixa manera que ha aparegut, la música va allunyant-se fins que deixa d'escoltar-se. L'avi amaga les maraques sota la manta de quadres escocesos i tothom que estava dret torna a seure.

—Collons, fill! No vam quedar que enviaries la sol·licitud que et vaig dictar?

—I ho vaig fer, pare. Ahir mateix vam rebre una carta ben formal i molt ben redactada del Departament d'Oci de Zona com a resposta. En ella se'ns informa que la furgoneta musical no és un servei optatiu, i que sota cap concepte varia la seva ruta. Se'ns recrimina que no sapiguem això, i fins i tot posen en dubte que coneguem la norma bàsica: quan el vagó passa i la música sona pels seus altaveus, tothom, sense distincions de sexe o edat, ha de divertir-se al seu ritme. Qui no respecti aquesta directriu i sigui denunciat per un veí, serà expulsat de Zona. La carta deixa ben clar que a partir d'aquest moment ens vigilaran. La sol·licitud ens ha convertit en una unitat familiar problemàtica.

—Què dius, ara? Expulsats de Zona! —exclama l'home entre escarafalls enduent-se les mans al cap— Això seria una catàstrofe!

—Això seria el millor que ens hauria passat des que vàrem venir a viure aquí.

—No tens ni punyetera idea de què xerres, dona. Saps com ens mirarien allà fora? Ens assenyalarien amb el dit i ens escopirien. Mireu-los! Aconseguixen el que tots anhelem i perden la seva oportunitat de triomfar! Només són una família d'éssers mediocres, mesquins, indignes del regal que els va ser concedit. El seu lloc és i sempre serà viure entre deixalles en aquest abocador.

—A qui li importa el que la gent digui? És la nostra vida i podem fer amb ella el que vulguem. Ells què saben de Zona? És aquí on abunden la mediocritat, la mesquinesa i la brossa.

—Recular seria un error, mare. Ningú ho ha fet fins ara i ningú ho farà mai. Seria acceptar una equivocació, la de tota una espècie, i els que cauen tan baix mai podran tornar a sortir del fang i la misèria. Difícilment aconseguiran aixecar-se una altra vegada i seguir caminant amb la resta, amb tots aquells que continuen la seva fatídica desfilada sense mirar enrere. Imagina't una bola de neu, mare! Al començament el seu aspecte és inofensiu, fins i tot fa gràcia. Però la bola gira i gira i gira. Cada cop amb més força, cada cop a més velocitat, ja arrossega tots aquells que s'interposen en el seu camí. Cada cop és més poderosa! Amb cada volta més gegantina! Fins que arriba el punt que ja ningú pot aturar-la. De fet, encara queda algú que vulgui aturar-la? Si finalment un obstacle prou formidable aconseguís detenir el seu recorregut, no es rendiria sense abans esclatar en mil bocins!

—Però, fill, és preferible això a fer marxa enrere? Per què no abandonar Zona? Per què estavellar-nos malgrat acceptar i reconèixer el que resulta evident?

—Potser perquè el nostre instint de supervivència està endormiscat, mare. Tal vegada, perquè, sense adonar-nos-en, la nostra escala de valors ha anat perdent qualsevol punt de referència i s'ha anat empobrint. Què més dona com visquem? Som a Zona! I això suposa ser al focus de les mirades apassionades d'aquells que no hi poden accedir. Això ens agrada i ens omple d'orgull! Això ens fa sentir importants! L'enveja del proïsme reviscola la nostra vanitat com el sarment fa amb les flames.

El pare s'apropa a la cadira lliure i s'hi asseu recolzant els braços al respatller.

—Em sap greu haver d'interrompre el teu discurs filosòfic, fill. Però he de dir-vos que, per molta estona que us passeu xerrotejant de coses sense cap sentit i menys interès, no podreu evitar que tard o d'hora reprengui allò que us comentava quan m'ha tallat aquella musiqueta ridícula. Com us anava dient, quan he arribat a casa, fa una estona, m'he trobat amb la desagradable sorpresa que la porta de la meva llar estava oberta. Algú d'aquesta casa se l'ha deixat oberta.

—Menteixes! Sempre fas el mateix! Ara toca pagar amb nosaltres tota la teva ràbia i desengany. Com que el pobrissó no troba feina i se sent incomprès...

—Ja m'agradaria, ja, tresor meu. Però no, no menteixo. El soroll que fa el pany de màxima seguretat quan s'obre despertaria fins a un os en estat d'hibernació. Que l'heu sentit pas? L'has escoltat, fill meu?

—No, pare. No he sentit l'estrèpit del pany, només el cop de porta nostre de cada dia.

—Ho veus, burra? Veus com no menteixo? Algú no ha sigut prou curós. Algú ha oblidat tancar la porta, i com mana la tradició ho pagarà molt car. Suposo que no cal que us recordi el que li vaig haver de fer a l'àvia, oi? Vinga, avi, vinga. No em sigui infantil i pari de somicar, que no estic per orgues.

—Ets un porc! Et juro pels meus fills que si ens toques un pèl et mato!

—Tranquil·leta, eh? Assossegat, reineta del meu cor. No li passarà res a ningú que no s'ho hagi guanyat a pols. Us prometo que si el responsable d'aquesta imprudència confessa ara mateix enllestirem de pressa.

—Jo no he estat, pare.

—No pateixis, fill. Ja fa temps que sé qui és qui en aquesta casa.

—Jo tampoc he sigut, papa.

—A mi ni em miris, imbècil.

—I vostè, avi? Té alguna confiança per compartir amb nosaltres? Recordo que abans gaudia d'allò més mortificant-nos amb les seves avorridíssimes batalletes. Sembla mentida que poc xerra ara el coi d'home!

—No t'atreveixis a parlar així al meu pare, sents? Saps molt bé que no s'aixeca del balancí i que amb prou feines articula sons intel·ligibles des que li vas fer allò a la mare.

—Cert, molt cert, estimada. I, tal com jo veig les coses, això us deixa a tu i a la teva filla com a principals sospitoses.

—Mai deixarà de sorprendre'm tanta agilitat mental. El que mai entendre és com un tros de geni com tu no aconsegueix trobar cap feina. Amb aquest cervell privilegiat que Déu et va donar sembla mentida que no et ploguin les ofertes laborals del cel, no creus? Vinga, no puc esperar a veure com el senyor detectiu fa servir tot el seu talent per demostrar qui s'ha deixat la seva preciosa porta oberta.

—No caldrà que m'ho diguis dues vegades. Potser començaré amb un bon escorcoll de les dues sospitoses per trobar proves inculpatòries...

—Quina novetat! Alguna vegada em demanes opinió abans de començar a magrejar-me? Però a la nena ni se't passi pel cap tocar-la.

—Vinga, pare, endavant. A què esperes? Saps que aquesta és la part del joc que més m'agrada. Només espero que aquest cop la facis durar una mica més, la darrera vegada, amb l'àvia, vas acabar en pocs minuts, la seva culpabilitat resultava massa evident. Si vols, puc donar-te un cop de mà enumerant cadascuna de les entrades i sortides que s'han produït a casa al llarg del matí. Crec que les recordo totes. Però, espera, pare! Abans de començar podríem enregistrar-ho tot amb la càmera que s'han comprat els veïns. Això ho faria tot molt més emocionant, no trobes? Oh, i què et sembla si després enviem la gravació a un d'aquests programes *snuff* que ho estan petant entre els pobladors de Zona? Ja saps que els premis que s'emporten els guanyadors són d'allò més sucosos i per fi podries comprar-me el telescopi que em vas prometre abans de venir a viure aquí!

La mare s'aixeca de la cadira i bufeteja al noi.

—Fes el favor de callar d'una puta vegada! Només ens falta que tu li vagis donant idees!

—Deixa al xiquet en pau! És l'únic d'aquesta casa que té una mica d'empenta. En lloc de desmotivar-lo a hòsties l'hauries d'animar a tenir iniciativa pròpia. A més, això que ha dit no és cap ximpleria. De fet, és una idea boníssima. Sí, m'agrada! Potser matarem dos pardals d'un sol tret: el culpable tindrà un càstig exemplar i la resta diners per gastar.

—No m'ho puc creure. No puc creure que això estigui passant realment. És que l'aire de Zona t'ha cremat les poques neurones que et quedaven? Ell encara és una criatura, però tu no tens excusa! Això és de bojos! De debò vols aconseguir diners a canvi que tot Zona ens vegi patir? Que t'has begut l'enteniment? Merda! Com més ho penso més greu em sap. Com vaig ser tan cega per no adonar-me que m'anava a casar amb un guillat? Si almenys hagués sabut de bon començament el que passava a la teva família... Entenc que m'ho volguessis ocultar, però jo vaig ser ben estúpida de no sospitar res. Una família nombrosa que havia anat perdent membres, sense motiu aparent, fins a quedar reduïda a tu i al maníac del teu pare. Però, és clar, els anys passen i no perdonen, i va arribar el dia que també ell va deixar mal tancada la porta. Suposo que vas saber obtenir el títol d'orfe amb matrícula d'honor. Sense cap escrúpol, oi? Però, d'on vau treure aquest costum malaltís? Em jugaria el coll que va ser cosa d'aquell rebesavi militar de qui sempre parlaves, aquell que va convertir la seva vida en una campanya bèl·lica i les relacions amb els seus parents en una jerarquia familiar amb línies inflexibles de comandament.

—Què xerres, morta de gana? El meu avantpassat sabia molt bé què es feia. Ell estava convençut, i aviat també ho va estar la resta de la meva família, que és necessari protegir-se de les amenaces del món exterior si es vol gaudir d'una llar feliç. La porta que ens separa de la societat hostil és la nostra única protecció! No tancar-la suposa deixar-nos a tots desprotegits i exposats, a mercè de qualsevol imprevist! No comprens que una negligència com aquesta és imperdonable? No hi ha excusa que valgui, sense excepcions, per a ningú d'aquesta casa! Ja us vaig avisar que si mai m'assabentava que havia passat, o pitjor, si mai trobava, en tornar a casa, que algú s'havia deixat la porta oberta, el culpable pagaria molt cara la seva deixadesa. Ja sé que ningú d'aquesta família

s'ho va prendre gaire seriosament. Suposo que us vau pensar que era un pobre infeliç: un desgraciat que es gastava els pocs estalvis que tenia en el pagament inicial d'una porta de màxima seguretat. Va caldre que la despistada de la teva mare fotés la pota perquè tots sabéssiu que la cosa anava de debò.

—I ben sonat que estàs... com un llum de ganxo... el teu rebesavi estava tocat del bolet, el teu pare estava com una cabra i el nostre fill va pel mateix camí.

—Vinga, va, dona, no em ploris ara. Guarda les llàgrimes per quan estiguem gravant, que això sempre motiva a l'audiència i ens donarà més possibilitats de guanyar. I ja que t'agrada tant remenar la merda seca i fotre el nas en les vides alienes et prometo que si guanyem, i encara ets viva, et regalaré una col·lecció de biografies de personatges il·lustres i una enciclopèdia d'història universal.

—Malparit, cínic de merda...

—Va, fill. Ves a demanar la càmera als veïns!

—*Ipso facto*, pare —diu, i surt del menjador.

—Mare de Déu! Ho faràs de debò! Parlaves seriosament des de bon començament! Zona ens ha convertit en una colla de pobres neuròtics... fill de puta... Ets un fill de la grandíssima puta!

—Potser tens una idea millor? —crida l'home aixecant-se i tirant la cadira per encarar-se a la seva muller—. Potser creus que ens queda cap altra opció? Ja has sentit el que ha dit el noi. Un mes! Un mes més en aquesta situació i tots morirem! Amb els diners d'aquest premi mai tornariem a passar penúries econòmiques! Fins i tot podríem obrir el nostre propi negoci!

—L'única cosa que et demano és que marxem d'aquí... només això... —aconsegueix respondre la dona, entre sanglots.

—La menopausa t'ha estovat el cervell o què? Beneita! I mira que el teu fill i jo mateix t'hem mirat de fer entendre que això que demanes ja és impossible! Però res de res... És que no parlem la mateixa llengua? Collons! Hòstia! Què ha sigut això?

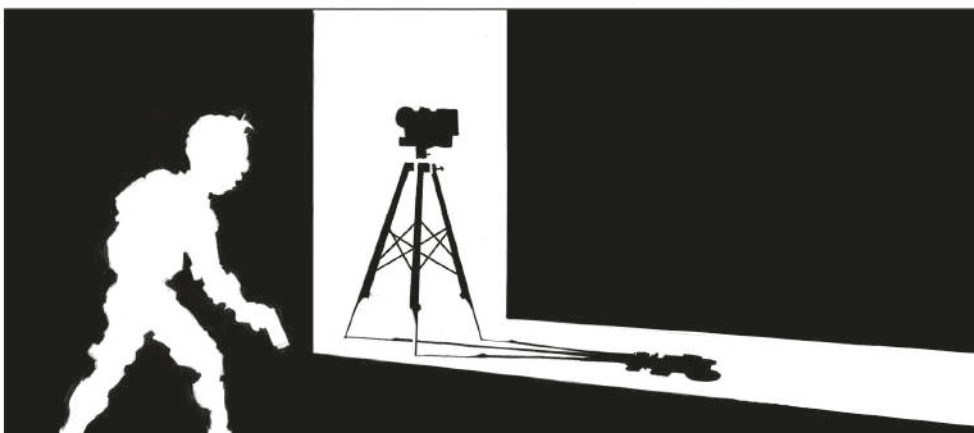
—Semblen trets —diu la noia amb un fil de veu, espantada.

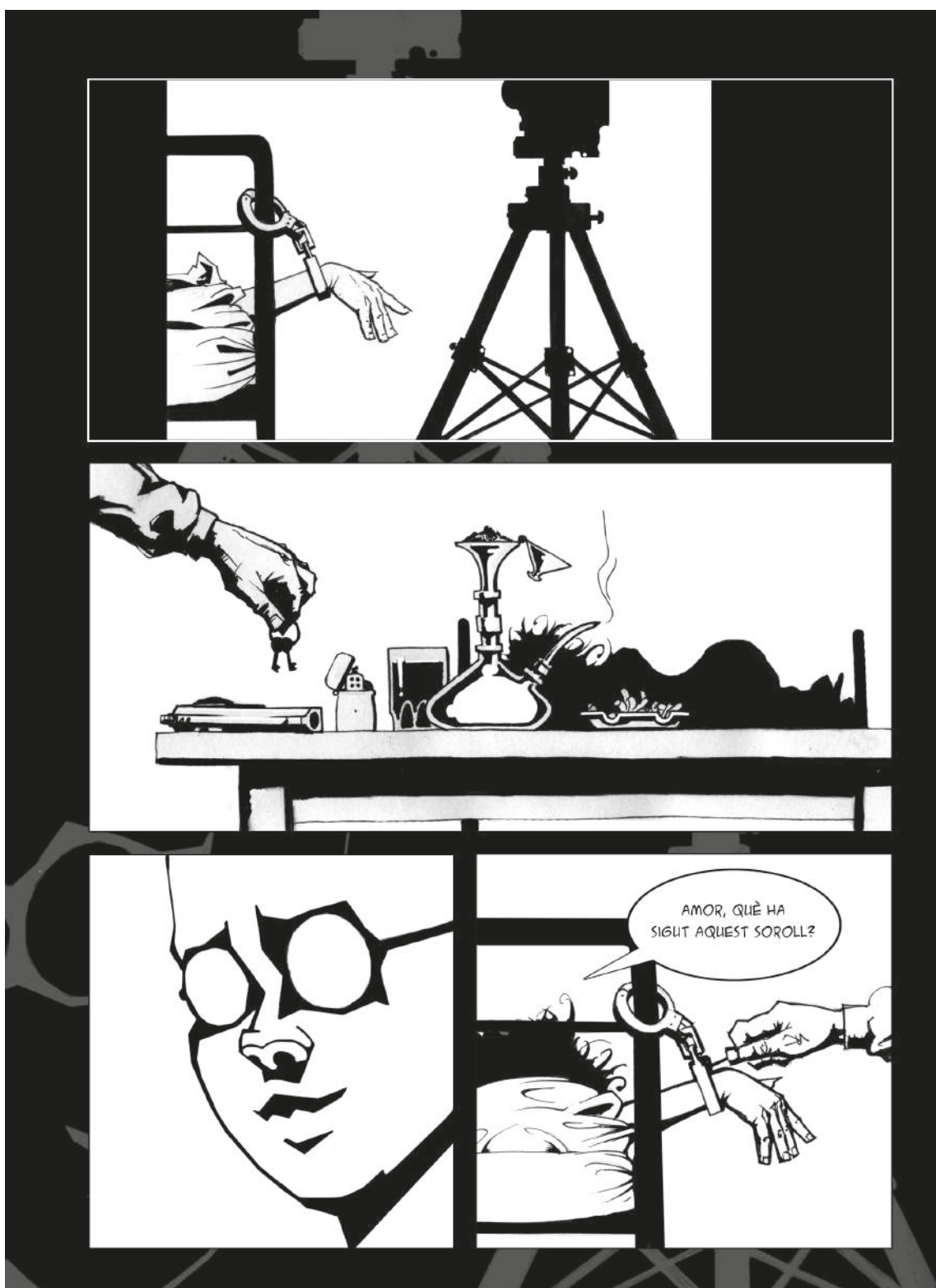
El noi torna amb la càmera de vídeo. Agafa la cadira on seia i la porta al costat del gronxador de l'avi per tal de gaudir d'un bon enquadrament.

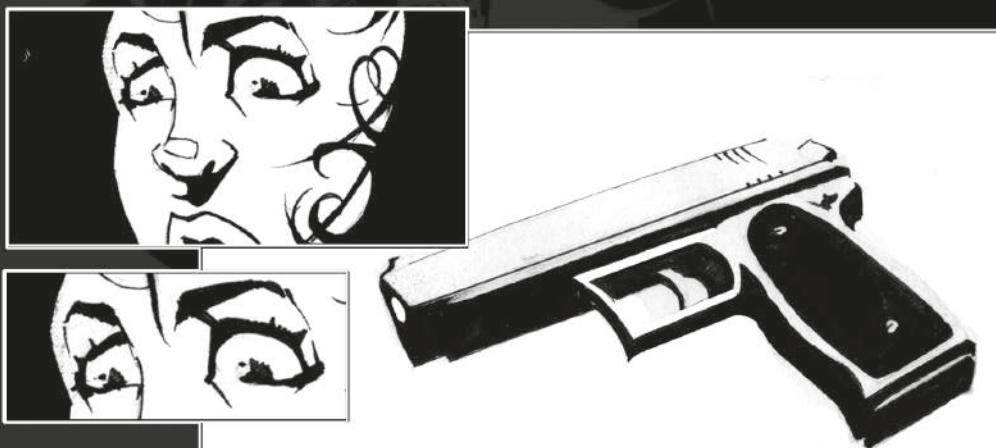
—Però que carai ha passat? —li demana l'home.

—Res que t'hagi de fer perdre la son, pare. Els veïns s'han mostrat una mica reticents a deixar-nos la seva càmera i m'han obligat a utilitzar mètodes més persuasius que la meva vèrbola habitual. Però no cal que pateixis, tampoc he tret les coses de polleguera... En fi. Això ja està llest. Som-hi!

—Quan aquest malson acabi et ben juro que et donaré la pallissa del segle, pocavergonya!

L'home s'acosta a la seva esposa i li etziba una bufetada.

—Caram, pare! Ets massa ràpid! M'has agafat per sorpresa. Em temo molt que haurem de repetir-ho.

L'home pega a la dona un altre cop, però aquesta vegada amb més força que abans.

—I ara què t'ha semblat?

—No està gens malament, tot i que no has aconseguit repetir l'autenticitat d'abans. De fet, sembla que ho fas amb desgana. Ja sé que esteu casats, però si volem guanyar el premi... —considera el noi mentre ignora el plor desconsolat de la seva mare, que es tapa el rostre amb totes dues mans.

—D'acord, crec que ja t'entenc. Ho tindrè en compte la pròxima vegada. Però ara vull que comencis a enumerar tots i cadascun dels cops que s'ha obert i tancat la porta d'aquesta santa casa al llarg del matí.

—Som-hi, espero no oblidar cap detall. La primera que ha sortit ha sigut la meva germana. Ha anat a la botiga d'animals de la cantonada a pidolar sobralles per alimentar el seu peix. Jo li he obert la porta quan ha tornat. La segona en obrir-la ha sigut la mare, quan ha anat a fer safareig amb les veïnes en lloc de dedicar-se a les seves tasques domèstiques. Més tard la meva germana ha tret a passejar a l'avi pel mercat de brocanters perquè es distraigués i s'aïregés una mica. Aquesta vegada ha pres les claus, així que se suposa que ella havia de tancar quan tornés. En quart lloc, la mare, que en algun moment del matí haurà tornat cansada de xafardejar, ha obert a un encarregat de manteniment de Zona que ha vingut a reparar el lavabo. Minuts després...

—Espera un moment. No corris tant! Així no m'aclareixo. Deixa'm agafar paper i llapis i torna a començar perquè pugui anotar-ho tot.

—Esborro i gravo des del principi?

—Sí, sí, tu mateix, fill, tu mateix —l'home surt del menjador i torna

pocs segons després amb un llapis i un quadern—. Però, escolta, has dit alguna cosa d'un lavabo, oi? Si aquesta casa no en té, de bany!

—Bé, ja saps, volia dir l'aigüera del celobert...

—Ah, d'acord. Bé. Tot a punt?

—Quan tu vulguis! —respon el noi aixecant el polze de la mà esquerra.

—Perfecte. Vinga, doncs. A veure, d'això... Torna-hi des de l'inici.

—Crec que t'oblides d'una cosa, pare.

—Que m'oblido d'una cosa? De què m'oblido? Ja tinc llapis i paper. Ara no hi caic...

—El mastegot, pare. Que t'ho he de dir tot jo?

La mare mira al seu fill amb el rostre desencaixat.

—M'havia marxat completament del cap! No sé què faria sense tu —bufeteja la dona amb tanta força que gairebé la fa caure de la cadira—. Què me'n dius, ara? Bé, oi?

—Molt millor, sense cap mena de dubte. Tot i que començo a pensar que un bon cop de puny ens aportaria el valor afegit de la primera sang, i no vegis si aconseguissis fer-li saltar alguna dent.

—Tornes a tenir tota la raó, fill. La pròxima vegada tindrè en compte les teves indicacions. Vinga, comencem de nou! —diu apropant la cadira a la taula per poder escriure.

—El primer a sortir he estat jo, com ja t'he dit abans, he hagut de baixar de bon matí a la farmàcia per comprar-li una lavativa al iaio. Jo mateix he obert i tancat la porta. Minuts després, la mare ha estat parlant amb uns predicadors que han trucat a la porta. Ha aguantat estoicament tota la seva xerrameca com acostuma a fer amb qualsevol miserable que vingui venent fum en nom d'una de les sectes que abunden a Zona. Els hi ha dit que no tenia diners i s'ha acomiadat avergonyida amb un somriure als llavis. En tercer lloc, la meva germana ha baixat al carrer a recollir la carpeta on guarda totes les mediocres poesies que escriu i que jo mateix li he llençat per la finestra. La molt cretina ha trigat els seus bons vint minuts a trobar tots els fulls que se li han escampat sobre l'asfalt ple de brutícia. Crec que després ha sigut la mare qui ha obert la porta per anar a pidolar menjar als veïns i, de pas, aprofitar per malparlar de la resta d'habitants de l'edifici. La darrera sortida

l'ha protagonitzada la meva germaneta per anar a comprar menjar per al seu horrible peix. Ha agafat les claus, així doncs, ella mateixa hauria d'haver tancat la porta quan ha tornat.

—Escolta, això és el mateix que m'has dit abans?

—Fil per randa.

—D'acord. Déu n'hi do! Creia que seria més senzill. Amb l'àvia va ser ben diferent tot plegat! Anem a veure... si la nena va tornar i duia claus... no, no en duia! Aleshores algú altre li va obrir la porta, en canvi la parenta amb els veïns... però en aquest cas... no, no pot ser. Coi de dona! Vols fer el favor de deixar de gemegar, collons? Així no hi ha manera de concentrar-se! No tens cap pista més concloent, fill? Això és impossible!

—Només cal que et centris en la darrera persona que ha sortit, pare.

—Sí, clar. Amb els estudis que t'hem donat tu ho veus tot molt fàcil, però jo...

—Vinga, va, segur que aquest indici et resulta de gran utilitat: té un animal de companyia.

—Vaja, vaja. Així que has sigut tu, eh, múrria? —diu l'home adreçant-se a la seva muller.

—Fred, fred... Tot i que tens certa part de raó. El peix pertany a tota la família. Va, aquí tens una informació encara més aclaridora: qui s'ha deixat la porta oberta ha sigut la meva germana.

L'home es posa dret i s'acosta a la seva filla. Li aixeca la barbeta per obligar-la a mirar-lo als ulls.

—Jo no he sigut, pare! Et juro que jo no he deixat la porta oberta!

—Xxxxt! No t'hi escarrassis, no m'entendriràs amb les teves súpliques, puteta. Ja et pots anar preparant. No puc esperar a veure la cara d'imbècil que li quedarà al teu noviet, el morenet de les rastes, quan sàpiga com ha acabat la seva Julieta. El molt brètol estava convençut que ja formava part del nostre cercle familiar. Segur que es pensava que ens tenia ben ensarronats. Mira que n'arribava a ser de savi el meu rebesavi!

—Si poguessis veure't amb els meus ulls, et moriries de vergonya —diu la mare aixecant-se també de la cadira i encarant-se-li— No dius més que rucades sense sentit! Toca-la i et juro que et mato!

—Tu posat al mig i també rebràs. Tant em fot un que dos cadàvers a sobre la catifa.

Comença un sarau de por. La filla s'amaga rere la dona, mentre el pare intenta agafar-la. La mare l'empeny i s'interposa entre tots dos per impedir-ho. Aviat, crits i insults es barregen i pugen de to fins a resultar eixordadors. El fill també s'aixeca, mira cap a tu i et diu:

—És la meva obligació protegir la seva fràgil sensibilitat, estimat lector. Així que espero que em disculparà que ometi les línies que segueixen, farcides de violència, i que sigui la càmera l'únic testimoni per a la posteritat dels fets truculents que estan a punt de produir-se en aquesta humil casa nostra, que també és la seva.

IV

La dona jeu morta a terra amb un ganivet enfonsat a l'esquena fins al mànec. Al seu costat està estès el cos de la filla, amb el cap a dins de la peixera. Als seus peus, gemegant de dolor, hi ha el pare, arrepetellat mig de costat. Es prem l'estómac i sembla malferit. El fill, dret al costat del gronxador de l'avi, enregistra tot el desastre amb la càmera de vídeo.

—Ho tens tot, fill? Estic segur que guanyarem el primer premi. Et ben juro que no volia que tot plegat se me n'anés tant de les mans. T'ho pots ben creure. I em sap greu, però ja ho has vist... cof, cof... la meuca de la teva mare es guardava un as a la màniga. Ha anat d'un pèl que no em destrossa amb el ganivet que tenia amagat. La puta que la va parir! Una mica més i no ho explico!

—No pateixis, pare. Tot ha quedat enregistrat, cada plany, cada llàgrima, cada crit, cada gota de sang. Però, si he de ser sincer, crec que t'hauré de desenganyar respecte a les nostres possibilitats de guanyar cap premi.

—Què cony dius?

El noi treu una petita pistola de la butxaca i adopta posició de duelista: cames juntes, tot el cos de costat i el braç dret estirat apuntant al cap del pare. Amb la mà lliure segueix gravant.

—Miro de fer-li entendre al teu cervell de mosquit que tot això no és suficient per guanyar cap concurs *snuff*. El meu instint artístic, del qual

resulta evident que tu n'estàs mancat, em diu que aquesta obra necessita un d'aquells elements que eleven els petits drames mediocres al nivell d'obres mestres. Saps, pare? És cert que la gent devora morbosa aquesta mena de programes on enviaré la cinta i que paladeja amb delectança les misèries i desgràcies alienes, però no és menys veritat, tot i que pot semblar paradoxal, que l'audiència té debilitat pels finals feliços. No sé si em segueixes. Saps, odiat pare? Estàs a punt de pagar per tot el que ens has fet passar. Per arrossegat-nos en aquest cau de serps que és Zona! Per matar-nos de gana mentre malgastaves un fotimer de quartos en la porta dels collons! Pagaràs per imposar-nos la ridícula norma de la porta! I, sobretot, pagaràs per no haver-me comprat el telescopi que em vas prometre!

Quan el noi és a punt de prémer el gallet s'escolta una música que va guanyant volum fins a resultar perfectament audible.

Cuando en la playa, la bella Lola, su lindo talle, luciendo va...

L'avi treu de sota la manta una gorra blava de mariner i saluda amb posat militar. El fill deixa la càmera a sobre de la taula i treu un mocador enorme de color blanc de la butxaca dels pantalons, també ho fa el pare, que s'aixeca amb l'ajuda del noi. El fill li passa el braç que sosté l'arma per sobre l'espatlla i tots dos inicien un vaivé a dreta i esquerra al ritme de l'havanera, mentre amb la mà lliure ondegen els mocadors a l'aire. El cap de l'àvia es mou a dreta i esquerra com abans.

La música va allunyant-se fins a desaparèixer. Pare i fill deixen anar els mocadors, el cap de l'àvia torna a quedar immòbil i l'avi amaga la gorra. Quan perd el suport del seu fill, el pare cau a terra. El noi recupera la càmera de sobre la taula i el torna a apuntar amb la pistola.

—Aquesta furgoneta musical apareix sempre en el moment més inoportú, oi, fill?

Per tota resposta, el noi dispara.

Quan l'estrèpit del tret s'esvaeix del tot, l'avi es treu la manta de quadres del damunt i, molt a poc a poc, aconsegueix aixecar-se del balancí. S'apropa al cos mort del seu gendre i, entre esbufecs d'esforç, comença a donar-li puntades de peu.

V

L'avi es gronxa gràcilment en el seu balanci, mentre xiula una alegre tonada. Al voltant del cap somrient de l'àvia hi ha una corona de flors de colors. El noi es troba al bell mig del menjador, mirant el firmament a través d'un modern telescopi.

—Que bonic és l'estel! Si poguessis veure'l, avi... la seva llum espurnejant és l'única que dona vida al cel ara que ja han desaparegut les altres tres. Tot i que si he de ser-te franc, crec que no les trobo a faltar gaire. Saps, avi? Algun dia també desapareixerà aquesta estrella que ara admiro: la darrera, i aleshores ja res impedirà que el cel s'esfondri sobre tots nosaltres. Sobre les nostres cúpules i les nostres tristes ciutats. D'aquesta manera la nostra venjança s'haurà consumat i la lenta autodestrucció que amb ella vam iniciar arribarà a la seva fi. Quant creus que podrà resistir aquest astre solitari, avi? Suposo que no gaire. I vostè, pacient lector? Quant de temps creu que podrà aguantar els càstigs que li infligim?

FINIS

LA MUMARACA

Pau Planas

Il·lustració: Arnau Domènech

—De dia està amagada, estigues tranquil —va dir en Santi a en Jaume, quan va tornar a entrar al magatzem a buscar més paquets—. És al vespre quan surt i juga males passades.

Feia estona que en Jaume anava i venia, i cada vegada que apareixia pel magatzem, l'encarregat li treia el tema.

—És una barreja de fantasma i estaquirot —va puntualitzar en Ferragut, el comptable.

A aquella primera hora de la tarda, els empleats havien sortit a repartir i el magatzem estava tranquil. Només hi havia en Santi i en Ferragut, que s'havien quedat a repassar les comandes de l'endemà. I en Jaume, que traslladava paquets cap al garatge i que ara no sabia com esquivar la broma que li estaven gastant els seus companys. A la seva manera, ell procurava fer-los entendre que no s'ho creia, però en Santi insistia, i en Ferragut, recolzat a la màquina de cafès, es reprimia el somriure mentre feia minúsculs xarrups de tallat, bufant el got de plàstic com si volgués revifar un foc.

—No sóc un nen petit, els fantasmes no existeixen —es defensava en Jaume, atabalat.

—D'acord, d'acord —va exclamar en Santi, alçant les mans amb exageració per demostrar que actuava en so de pau. —Només t'ho dic perquè vagis previngut per demà.

—Demà? Què p-passarà, de-demà?

—Demà hi haurà el comiat de la Lourdes —va intervenir en Ferragut, llançant-li una mirada seriosa i inquisitiva. Rere el got amagava un somriure comprimit i murri—. Ens quedarem una estona a les sis.

—Sortirem tard, i ja serà fosc —va afegir en Santi—. L'hora predilecta de la mumaraca per sortir a fer de les seves.

En Jaume va començar a quequejar amb més intensitat de l'habitual:

—Me-me'n vaig a o-ordenar els paquets. No-no us crec.

Però en Jaume, en realitat, estava caient a la temptació de creure-s'ho. Les paraules sempre eren una transparència de fets reals: li entraven directament i, sense poder-les destriar, quedaven preses i perduraven. I la història que aquell parell ara li estaven explicant revelava l'existència d'una amenaça que desconeixia. Estava ben confós. I era un dilluns horrible: hi havia molta feina, i durant el matí la Sílvia no havia parat de dir-li que s'afanyés a enganxar etiquetes a uns sobres que s'havien d'enviar per correu urgent. Però una cosa s'havia de fer després de l'altra, pas a pas. No podia fer-ho tot a la vegada. Una cosa després de l'altra, sempre li havien dit.

La Sílvia era molt exigent, i deia les coses de manera ràpida i nerviosa, però no li gastava bromes. Formava part del grup de companys que no se'n reien d'ell ni li reien les gràcies a l'encarregat. A vegades, l'encarregat també el tractava bé. Algun cop l'havia convidat a un refresc. Per això, ara no sabia si li explicava la història per ajudar-lo o per fer-li por.

A l'empresa, qui més qui menys sabia que en Santi havia agafat mania a en Jaume, però el fet passava bastant desapercbut, perquè els merders en què es ficava l'encarregat eren constants i solien ser més greus, o si més no més estridents. La mania que li tenia, a més a més, era retorçada, perquè el que exasperava a en Santi no era pas que en Jaume fos discapacitat, sinó que no ho fos prou com per poder-lo ensarronar amb la facilitat amb què ho feia abans, amb en Cisco, l'empleat que l'havia precedit. En Cisco, que també havia estat contractat a través de la Fundació Sírius, era un bonàs, i l'encarregat l'havia fet anar com volia durant anys. Quan alguna tarda li havia convingut estar sol al local per una cita o per fer els seus negocis paral·lels, l'havia enviat a fer encàrrecs absurds. A vegades havia anat al revés: l'havia fet quedar més estona per ajudar-lo a preparar les festes que muntava amb en Ferragut i la colla del bar.

Amb en Jaume, aquestes estratègies no colaven tant fàcilment. Era més llest, i complidor amb l'horari, i tenia ben apresada la feina que li pertocava. La Maite de Sírius li ho havia recalcat moltes vegades: has d'aprendre a plantar-te si algú t'ordena de fer coses que no estan estipulades al contracte. La Maite parlava així, fent servir paraules molt tècniques.

A les sis de la tarda, la jornada de treball d'en Jaume s'havia acabat: tornava cap a casa amb bicicleta per la carretera que portava al polígon, pedalant amb una sensació d'inseguretat que no havia tingut mai fins aleshores. Observava el sol, en la llunyania, esmorteït rere una pasterada gegant de ciment, i intentava calcular quanta estona faltava perquè quedés amagat rere les muntanyes que marcaven el límit de la comarca. En Jaume es deia a si mateix que encara hi havia força llum, i els pensaments se li enterbolien imaginant quin aspecte podia tenir el fantasma que havien mencionat els seus dos companys de feina. Una mena de ninot gegant de mirada assassina? Una criatura invencible de color verd com la que havia vist a una pel·lícula que feia poc havien fet a la televisió? El toc de clàxon d'una furgoneta blanca el va retornar a la realitat: un noi amb gorra el va saludar amb un gest amistós, i ell li va correspondre, tard, quan la furgoneta ja havia passat de llarg en direcció al polígon. En quedar-se altre cop sol a la carretera, enmig de la immensitat de la natura silenciosa, va aflorar de nou la inquietud, i la imatge de la mumaraca va tornar a ser un esbós que l'amenaçava, una ombra quieta que l'observava, plena de maldat: el so d'un bellugueig discret, el fregadís de la ventada damunt el camp de blat tendre que l'envoltava.

L'endemà, en Jaume va anar a la feina amb una sensació d'ofec encara més accentuada. Va treballar capficat, i pràcticament no va dir res, i això va provocar que fins i tot un dels transportistes s'interessés per ell i preguntés si es trobava bé.

A quarts de dues del migdia, poc abans de fer la pausa per anar a dinar, la Sílvia va interrompre la feina d'en Jaume per dir-li que en Santi el volia veure al despatx. En Jaume va deixar la precintadora enganxada a la capsa de cartró que estava muntant i s'hi va dirigir, notant l'emergència d'una glopada de pànic a la gola.

El despatx era un compartiment aïllat de la resta de la nau per uns envans de plàstic groc, un espai prohibit on hi regnava el caos. En Jaume, però, atabalat com estava, no va prestar atenció a les capses de cartró escampades per tot arreu, ni al munt d'artefactes de procedència incerta que s'hi acumulaven, i es va limitar a entreveure en Santi, visible a trossos rere la taula i el monitor voluminós de l'ordinador.

—Passa, passa, Jaume. Tinc una cosa per a tu.

En Jaume no va dir res. Va moure les cames de manera indecisa cap endavant, però pràcticament no va avançar.

—He pensat que et serà útil quan hakis de tornar cap a casa —va continuar en Santi, aixecant-se de la cadira amb diligència—. Avui fem el comiat de la Lourdes, te'n recordes? T'has de defensar dels atacs de la mumaraca.

—No-no crec.

—He sentit a dir que rondava pel polígon. Més val que vagis previngut. Em preocupa, que vagis sol en bici quan sigui fosc.

En Santi havia obert l'armari de xapa d'acer que tenia darrera seu i burxava rere unes capses.

—Aquí la tens.

En Santi va treure una escopeta de l'armari.

—Ves amb compte, que està carregada.

—No-no-no ho vull, això.

—Demà mateix me la tornes, Jaume. No corris riscos. És millor anar previngut. No té cap complicació, només has de treure aquest fiador, veus? Apuntar endavant i disparar. Com a les parades de la festa major.

En Santi li va allargar l'escopeta, però en Jaume, incòmode, no va fer el gest corresponent d'agafar-la. Es va quedar rígid i mut, mirant l'infinit.

—Va, on tens la bossa? Ves a buscar-la. Guardarem l'escopeta a dins i amb una mica de sort aquest vespre la mumaraca estarà entretinguda degollant algun animal i no caldrà ni que la treguis. Demà a primera hora me la tornes, i llestos.

En Jaume va sortir del despatx sense dir res i al cap d'un moment va tornar amb la bossa, una motxilla escolar plena de taques olioses damunt un estampat de camuflatge. En Santi la va engrapar i hi va entaforar l'escopeta.

—Mira, guardem la bossa rere el mostrador, amb la Sílvia. Quan sigui l'hora de marxar, vas a buscar-la. D'acord?

A la tarda, després de la pausa de dinar, ja havia corregut la veu entre alguns empleats: volien gastar una broma a en Jaume. La Sílvia ho trobava de molt mal gust, però no s'atrevia a criticar-ho en veu alta. Ningú s'hi ficava. Qualsevol deia res, coneixent l'encarregat i els seus brots d'ira descontrolada.

En Santi pretenia disfressar-se de fantasma i espantar en Jaume quan passés pel tros de bosc que hi havia al pont de la riera. No era un bosc, en realitat. Era un tram de carretera solitari on els àlbers i les romegueres feien que el vespre s'anticipés i fos més fosc i resguardat de la vista de l'entorn. Li havia prestat una escopeta carregada amb cartutxos de fogueig per tal de recrear amb més realisme el poder sobrenatural d'un espantaocells diabòlic que és immune als dispars. Eren uns animals.

La festa de comiat no va durar gaire estona. Amb poc més d'una hora, la dotzena d'empleats de l'empresa s'havien polit una safata de triangles de pa de motlle amb paté, havien xarrupat bromera de vi gasificat i havien regalat uns penjolls de minerals energètics a la Lourdes, que s'havia mostrat pletòrica, visiblement feliç de deixar l'empresa per anar a cobrir una baixa a l'Administració. Suficient temps com per a què, a fora, al món hostil i ple de solitud s'hagués anat fent fosc i s'hagués traspassat el llindar màgic de les set de la tarda, hora a partir de la qual el sol ja no vetllava per la seguretat de ningú.

En Ferragut havia estat hàbil, entretenint en Jaume: l'havia fet escombrar i li havia demanat que l'ajudés a rentar les copes de plàstic. Vint minuts justos per permetre a en Santi escapolar-se i preparar el seu pla d'atac.

Quan en Jaume va sortir a fora, es va esglaïar en comprovar que la claror del cel era extremadament feble i que els fanals ja estaven encesos i s'envoltaven d'halos groguencs atapeïts de mosquits. Ja feia una bona estona que el temps de descompte era a punt d'esgotar-se: el lapse imprecís durant el qual el sol ja no existeix però encara queden residus de llum. En Jaume es va preguntar a partir de quin moment es podia dir que ja era vespre i la manca de resposta va fer que la intranquil·litat que portava arrossegant durant tot el dia arranqués a bullir amb més força.

Després de treure el cademat de la bicicleta i d'enroscar-lo al manillar, va encendre el botó del led posterior. Les pampallugues vermelles van disparar una alarma silenciosa: en Jaume va saltar sobre el seient i es va impulsar endavant, un moviment precipitat que va fer que durant els primers metres avancés com si estigués borratxo. La bici era massa petita per a una persona alta, grossa i desmanegada com ell, però no l'havia pogut triar: havia estat un regal dels veïns, una remuneració per haver-los ajudat a endreçar i pintar el garatge.

Al polígon ja no quedava ningú. En Ferragut acabava de marxar i només quedava, a la llunyania, la remor i la claror minvants del seu Opel Astra. No es veien furgonetes enlloc i les poques naus llogades havien abaixat les persianes: formaven dues rengleres sòbries de taüts que convergien al punt de fuga de les muntanyes llunyanes i fosques. Allí va ser on es va dirigir en Jaume. En aquell punt, més enllà dels magatzems, la carretera s'introduïa dins el camp de cereals i, un quilòmetre més enllà, desembocava a la carretera comarcal.

La mumaraca ja havia sortit, a aquella hora? Les ínfimes traces de llum que encara quedaven potser ja no l'espantaven. Per sort, tenia l'escopeta, ficada dins la bossa, traient el canó per fora, com una xemeneia llarga i prima. O com un tub de bussejar. A en Jaume li costava agafar aire. Notava mareig a la gola, la tristesa de la indefensió, la certesa d'estar sol i desamparat, a la intempèrie d'un espai sense límits, acompanyat únicament pel grinyol de la bici i l'aire fred que li espetegava a la cara. Si en Santi havia estat tan generós de deixar-li la seva escopeta, senyal que la mumaraca existia, i que el volia ajudar. No era cert? S'ho preguntava a si mateix per calmar-se.

En Jaume pedalava amb energia. Avançava a tot drap per la cuneta, esquitxant els brots de cereal amb la llum feble del far davanter, repassant les crostes d'asfalt de la cuneta i detectant, tot de sobte, un gat mort damunt la línia blanca. Va esquivar el gat a últim moment i va accelerar, impulsat per l'increment sobtat del pànic. Qui l'havia matat? La bicicleta no tenia plat ni pinyons per canviar i per córrer havia de moure les cames frenèticament. Si arribava a la cruïlla estaria salvat: a la carretera comarcal hi passaven cotxes tot el dia, a vegades fins i tot hi havia retencions. Allí també hi havia el bar d'en Paco, on cada migdia anava a fer el menú.

En Jaume va pensar que en Paco era bona persona. Li regalava el tallat de les postres per ser client habitual. Avui també l'havia ajudat. Havia estat just a l'entrar, després d'asseure's a la taula del costat de la màquina escurabutxaques. Com que hi havia anat amb la bossa, perquè tenia por que aparegués la mumaraca, en Paco havia vist la punta de l'escopeta. Li havia obert la bossa sense miraments i li havia preguntat, molt seriós, com era que duia una arma. "És d'en Santi". Havia respost ell. "Me-me l'ha deixada per si m'ataquen". "Qui vols que t'ataqui, Jaume?". "La Mu-mu-mu-maraca". En Paco, llavors, s'havia

quedat callat. Havia assentit, havia arrufat les celles i havia obert l'escopeta partint-la per la meitat. "Amb això no fotràs pas res, Jaume", li havia dit, després d'examinar detingudament els cartutxos. "A veure si tenim sort", havia afegit, i s'havia endut l'escopeta cap a dins de la cuina. Al cap d'un moment, havia tornat a sortir: "T'he posat uns altres cartutxos que t'aniran millor. Guarda l'escopeta a la bossa, que per aquí no està bé ensenyar armes".

En Jaume ja veia el pont de la riera i els arbres, alts i foscos, que es movien com si fossin al fons d'un oceà. En Paco era bona persona, però amb l'encarregat, en Santi, no es podien ni veure. S'odiaven i no sabia per quin motiu. Creia que era per diners. Un deute que encara no s'havia pagat.

En el precís moment que pensava en això, en Jaume va fer una frenada brusca: just a la meitat del pont hi havia unes branques que tallaven la carretera pels dos sentits. Qui les havia deixat allà? Només feia un minut que se n'havia oblidat, i ja tornava a pensar en la mumaraca. Havia estat ella? En Jaume va deixar la bicicleta recolzada a la barana, va córrer cap a les branques, les va engrapar i les va llençar, una a una, daltabaix del pont.

Però, per més ràpid que va actuar, no va poder evitar l'aparició de la mumaraca. Va irrompre tot d'una, d'imprevist, davant seu, al final del pont. Una figura alta, botida i fosca. D'on havia sortit? De la foscor. Era un espantaocells: duia un barret de palla i li sortia userda seca pels punys i pel coll de la camisa. Però no podia distingir quina cara feia, perquè estava tapada per una saca de cànem.

La mumaraca, tot de sobte, estenent els braços endavant, va començar a avançar cap a ell, com un zombi. Es movia a poc a poc i anava cridant amb una veu rogallosa: "Jaume! Jaume!".

En Jaume s'havia quedat aterrit i les cames no li responien. Pas a pas, la mumaraca va travessar el pont. S'anava acostant, i havia de fer alguna cosa, però estava bloquejat i els pensaments, que s'havien d'ocupar de trobar una sortida, havien entrat en un bucle de veus que l'escribassaven per no fer res. Tot de sobte, per obra d'un miracle, va recordar que tenia l'escopeta: va fer unes passes enrere, es va descarregar la bossa de l'esquena, la va obrir d'una revolada i va engrapar l'arma. El fiador, va pensar, i el va treure amb un gest nerviós, imitant el que havia vist fer a l'encarregat feia tan sols unes hores.

—Jaumeeee! —va tornar a cridar la mumaraca, alçant encara més el to de veu. Ja la tenia a tocar, li notava un alè estrany, una barreja d'herba fermentada i de vi.

—Marxa, marxa d'aquí! —va cridar en Jaume, apuntant endavant. Però la bestiassa no li va fer cas i els seus guants de jardiner li van fregar la cara i gairebé li van fer una urpada. La mumaraca era una ombra que ho cobria tot, que l'ofegava, que se l'enduia al món dels morts. Una amenaça que li eclipsava la raó, que li feia accelerar el cor com si hagués de trencar-se.

Aleshores, pres d'una excitació i un terror que mai abans havia sentit, va pressionar suaument el dit que tenia clavat al gallet i tot d'una la resistència metàl·lica va cedir. I aleshores, just després d'un patac sec que el va eixordar, la mumaraca va fer un salt enrere. Com si una mà invisible l'hagués empenyat amb força. Com si els seus desitjos de foragitar-la haguessin esdevingut reals. La mumaraca, de cop i volta, era a terra, movent-se lentament, com un escarabat panxa enlaire. En Jaume va sentir que la bèstia emetia un grunyit i va veure com es tombava i es tornava a alçar, lentament. La mumaraca somicava: "Però... què fas?". I es va desplaçar de costat, trontollant, fins a recolzar-se al mur baix de pedra que feia de barana del pont. La bestiassa, aleshores, es va asseure al mur, es va subjectar amb les urpes la panxa oberta, plena de vísceres de palla xopa, i va proferir un crit de dolor. Un reclam punyent que va ressonar pel paratge solitari i fosc. Un udol de terror desesperat que encara va espantar més en Jaume i que va fer que tornes a prémer el gallet, buidant el segon cartutx.

Hi va haver un silenci brusc i anguniós, i un xipolleig estrany a sota el pont. I el silenci va persistir, tenebrós i ple de calma.

—He mort la mumaraca! —va cridar tot de sobte en Jaume, fora de sí. I ho va repetir diverses vegades, més fluix, rient i plorant a la vegada. La suor freda li enllustrava la cara, i no deixava de mirar obsessivament cap a baix de l'abisme ple de negror, on s'hi endevinaven les formes de l'estaquirot diabòlic, panxa avall, surant damunt l'aigua negrosa. Una protuberància de roba i palla que es desplaçava, lentament, molt lentament, riera avall.

ESFERA DE CARN

Ramon Mas

Il·lustració: **Anna Sanjuan**

C

La porta s'esbotza amb el primer cop de puny. La humitat i els segles han convertit la fusta en cartolina. Sis bèsties arronsades s'obren pas pel forat. Avancen a la gatzoneta, amb els palmells contra les rajoles. Tenen la pell grisa i uniforme d'un cetaci. Decidir si encara se'ls pot anomenar éssers humans seria feina per a filòsofs i antropòlegs, tu n'hauràs de tenir prou si et dic que els seus avantpassats menjaven croquetes. Ells no. Ells bavegen i acumulen grumolls d'escuma groguenca a les commissures dels llavis. Ensuen a discreció, amb nassos que suquegen moc líquid sobre tot el que volen identificar, com si, a més d'olorar-ho, també ho marquessin.

Busquen matèria orgànica, però es conformen amb qualsevol cosa que es deixi mastegar. Digerir és un altre tema. Estan avesats a retornar bona part del que els entra. El seu vomitar és tan natural com el teu cagar, encara que menys útil per a l'organisme. Si localitzen una presa viva no la deixen ni refredar-se: la degollen i l'esquarteren a queixalades, mentre li xuclen cada gota del fluid corporal. Però això cada cop passa menys. Últimament els costa fins i tot trobar un fardell de carronya morta de fa setmanes. Sobreviuen a base de fongs.

Ensaliven el terra sense ordre ni concert. Excreten sota les taules i llepen la pols dels racons. Un d'ells xoca amb el front contra la paret de vidre que divideix l'habitació. El següent hi estampa la galta. No la comprenen la naturalesa del vidre, però l'odien. Hi estavellen genolls, colzes i cadires fins que es dibuixa una teranyina de clivelles. Ara s'hi llancen de cos sencer, tots alhora i sense coordinar, tantes vegades com calgui.

El que aconsegueix trencar-lo cau a l'altra banda. La resta passen per sobre seu sense miraments. La primera trepitjada li enfonsa cristalls a l'ab-

domen. La tercera li cisella la jugular. Deixa anar un lament gutural, glopeja sang, tremola.

Els altres no es giren per veure'l morir. S'apleguen al voltant d'una esfera verdosa d'un metre de diàmetre. Està coberta de floridura. La palpen i la flairen. De seguida n'identifiquen l'olor de carn crua, curada, gairebé petrificada.

Algú de la teva època s'adonaria que es tracta d'un laboratori abandonat, i que els monitors i els tubs devien estar relacionats amb l'existència de l'esfera. Però ells no són de la teva època, i l'únic que hi veuen és una reserva d'aliment. Hi ha prou menjar per a què els cinc que queden puguin omplir-se la panxa durant deu dies. Tanmateix, la seva manera de treballar és una altra.

S'hi abalancen al damunt amb fúria. Tots són competidors, enemics, i s'ataquen entre ells. Els nassos són esclafats o reduïts a cartílag. Els ulls arrencats de les conques i mastegats en boques alienes. Els dits, segats d'arrel. Però el so dels cranis partint-se és la nota que identifica la victòria, perquè el dolor no compta, només s'hi val la mort.

Potser sí que és la lluita per la supervivència, però encara que et costi reconèixer-ho, saps que hi ha alguna cosa més. Observa les expressions de plaer, mira com els brillen els ulls cada cop que aconseguixen fer rajar sang a un rival. Això no és propi de tots els animals, això és cosa d'animals racionals.

El més àgil s'escapa un instant de la batussa i s'inclina sobre el primer cadàver. Repassa els vidres que l'envolten. En tria un amb la forma adequada i l'empunya. Fa un parell de proves amb el cos inert. Vol assegurar-se que l'arma penetra a la carn amb facilitat.

Se'n torna a la baralla, que ja ha deixat una víctima amb les caròtides estripades, i elimina els tres que queden amb talls profunds a l'estómac, la cara i el coll. En menys de cinc minuts ho té enllestit.

Després s'asseu en un racó i arrenca un tros d'esfera. Amb la primera mossegada ha de contenir una arcada. La carn està tan eixarreïda que al mastegar li fan mal les mandíbules, però de seguida s'hi acostuma. No pot parar de fer bramuls de satisfacció. Per fi posseeix una reserva de proteïna, a més, quan s'acabi el botí, sempre podrà fotre's les restes dels antics companys de caça.

A

...no sé per què em pregunta les coses si tampoc té cap intenció de fer-me cas, bé, de fet sí que ho sé, ho fa perquè a les mares se'ls ha de demostrar que se les estima, ho dicta la bona educació i aquest és el gran drama, suposo, el d'anar veient com el teu fill passa de tenir dependència absoluta de les teves mamelles a dirigir-te la paraula només per deferència, perquè li han ensenyat que a les mares se les ha de cuidar... però és als fills a qui s'ha de cuidar! De vegades em demana per mi, fa com que vol saber si les coses em van bé a la feina, però tan bon punt obro la boca li noto la mandra als ulls, i aquell maleït *crec* de les ungles trencant-se entre les dents... no sé per què ha de fingir, soc la seva mare, sé el que pensa en cada moment, però clar, això no ho entendrà fins que deixi prenyada a alguna de les fresques de qui s'enamora bojament cada tres setmanes. És ridícul aquest teatret, li triplico l'edat i l'experiència, me les he vistes de tots colors, jo, no em cal la condescendència d'un marrec de disset anys que va per la vida com si l'univers li degués alguna cosa. Però el que em té més atabalada és que se la foti una vegada i una altra, i mira que les hòsties es veuen a venir d'una hora lluny eh, és que estan cantades!, però ell vinga caure-hi de quatre grapes com si fos un collons de gamarús... sí, ja sé que és l'època, però dubto que a la seva edat jo fos tan curta de vista, és que ni el dropo del seu pare devia ser tan fotudament burro... també és veritat que eren altres temps i que a la nostra adolescència no hi havia tants estimballs on fotre's de lloros, però és que déu-n'hi-dó!, i mira que l'avisó per activa i per passiva eh, li dic "si segueixes per aquí et fotràs una bona trompada", però ell per tota resposta em dona un "au va, mama, no siguis pesada", i ho corona amb una rialleta satànica que em fot un mal de ventre que no et pots ni imaginar... No sé per què m'hi empenyo, l'abisme generacional és més vell que l'anar a peu, no m'hauria de posar tant dels nervis, però és que és superior a mi... i això no vol dir que no l'entengui eh, sé perfectament com funcionen els enamoraments juvenils, aquella sensació que amb l'altra persona a prop ets indestructible i que de cop tot és com ha de ser, com si trobant els acords adequats i la persona amb qui tocar-los el món pogués deixar de ser un lloc absurd i mitjanament entretingut per

convertir-se en el terreny de joc d'una bacanal on tot el que et fa somriure de gust es serveix en plats fondos. Estic convençuda que la moda aquesta de la ficció immersiva hi té molt a veure, però clar, ¿què has de fer quan el teu fill de dotze anys se't fot a plorar perquè és l'únic de la seva classe que encara no porta un endoll al clatell? N'hi ha per llogar-hi cadires... I ja li podia endossar un discurs sobre els perills d'introduir-se tecnologia al cos, que al final l'únic que hauria aconseguit hauria estat convertir-lo en un marginat social. Jo no volia que discriminessin el meu fill, esclar que no, però et juro que quan me'l trobo assegut a la butaca amb els ulls oberts i sense veure res, penjat en alguna història espantosa de la qual es pensa que és el protagonista, em venen esgarrifances. Val, d'acord, la ficció com a vàlvula d'escapament ha existit des de sempre, però això que fan els nanos d'avui en dia ja no és evadir-se de la realitat, això és substituir-la, i clar, després van pel món que no saben ni on trepitgen, es comporten com si fossin herois de telesèrie, convençuts que trobaran l'amor de la seva vida a darrera de cada cantonada. Bé, potser tens raó, potser la ficció immersiva no és una causa directa que el meu fill sigui la bestiola més enamoradissa sota la capa de la terra, però és que no té ni divuit anys i ja porta els noms de tres mosses tatuats amb tinta intel·ligent, sí, d'aquesta que canvia de color segons la temperatura corporal... Evidentment que ell cada cop es pensa que serà la definitiva, no para d'escopir tòpics com "em fa sentir viu" o "amb ella em sento complet", però el pitjor de tot és quan el deixen, perquè sempre són elles les que tallen, crec que les fastigueja a base de convivència agafallosa fins que se'n van comes ajudeu-me, i després vinga endollar-se melodrames al clatell, vinga escoltar música llagrimosa i posar cares llargues recolzat a la finestra... En el fons li encanta fer-se el màrtir, i encara sort que només li dura quatre o cinc setmanes, perquè a la que torna a sortir de casa no triga ni deu dies a tenir guspires als ulls. El cas és que últimament n'ha trobat una que li segueix la voladura, una lloca rossa i esprimatxada que riu tant com parla, i això que no calla... estan tan enganxats que mai saps de quin dels dos és la mà que hi ha a dins de la butxaca. Diuen que no en tenen prou amb els tatuatges, que gravar-se el nom de l'altre a la pell és quedar-se en la superfície i que ells necessiten anar més enllà, segellar el seu compromís amb l'eternitat, entregar-se l'un

a l'altre sense limitacions físiques, fer que el seu amor esdevingui carn, fer que duri per sempre... de veritat que així és com parlen, t'ho juro, semblen dos idiotes il·luminats per un profeta de pel·lícula barata. I al final, després d'aguantar-los tot el discurs estratosfèric sobre la supervivència de l'amor i la immortalitat de la carn, sempre arribo a la mateixa conclusió: aquest parell volen tenir fills... valga'm déu! només em faltava això! si no és capaç ni de canviar-se els calçotets a diari, com vol cuidar una criatura? Ja veig que em tocarà treure'ls les castanyes del foc. Jo que començava a somniar amb el dia que el nano fotria el camp de casa i podria gaudir d'una mica de tranquil·litat, i ara resulta que em farà àvia! No és que no m'agradin els nens eh, però què voleu que us digui, no el veig preparat, encara té el cap massa ple de pardals... l'única esperança que em queda és que la paternitat el faci créixer de cop i l'obligui a posar una mica de seny, perquè està clar que jo ja puc dir missa, que a mi seguirà sense fer-me cas de res.

B

Vols que el teu amor duri per sempre?

Sphere Inc. posa al teu abast el millor mètode per a aconseguir la vida eterna.

Ideal per a parelles i famílies de fins a 6 membres.

D'on venim?

A finals de la dècada passada, el doctor Thomas Fortzongh treballava com a investigador en un dels laboratoris més importants del món pel que fa a regeneració cel·lular i biotecnologia. Allà hi va crear el que actualment es coneix com a Fortzongh Fungus, una nova espècie de fong capaç d'imitar qualsevol estructura molecular orgànica. Aquest descobriment, que els laboratoris en qüestió van utilitzar amb finalitats purament mercantils, a Thomas Fortzongh li va inspirar el que ell mateix acabaria batejant com a *Fusió Corporal*.

Qui som?

El científic i empresari Martí Martínez, fundador de Sphere Inc., va ser un dels principals ajudants del doctor Fortzongh durant els anys que va treballar en el desenvolupament i l'aplicació pràctica de la *Fusió Corporal*, per això *Sphere Inc.* és l'empresa de referència entre totes les que ofereixen aquests serveis.

Què és la Fusió Corporal?

La *Fusió Corporal* parteix de la idea que el cos humà és una màquina incompleta, i que per això necessita elements externs, ja sigui en l'àmbit emocional, a través de l'amor, o en l'àmbit material, a través dels aliments. La visió del doctor Fortzongh era fer que el cos humà assolís la plena autosuficiència, i, per tant, la seva perfecció.

Com s'aplica la Fusió Corporal?

La *Fusió Corporal* concep el cos humà com un esqueix que, un cop inserit dins un cultiu de Fortzongh Fungus, creix i s'expandeix. Per a què aquest procés es pugui dur a terme amb èxit, calen un mínim de dues persones. La carn dels dos cossos introduïts dins el cultiu creixerà l'una sobre l'altra, fins a convertir-los en una sola massa corporal.

Com és que el cos fusionat pot viure eternament?

Una de les característiques del fong de Fortzongh és la capacitat de sintetitzar la humitat present en l'O₂ per a convertir-la en font d'aliment. Aquesta capacitat, potenciada gràcies als

avenços de la tecnologia genètica, permet que quan la fusió els dos cossos estigui completada, la nova massa corporal pugui sostenir-se i regenerar-se exclusivament a base d'oxigen.

Quan triga a completar-se el procés de Fusió Corporal?

Durant els 30 primers anys de fusió, els cossos estan a càrrec dels nostres experts, que en supervisen les constants vitals a les nostres instal·lacions. Sabem que els nous cossos han arribat al punt final del seu desenvolupament quan adquireixen la forma d'una esfera perfecta. A partir d'aquest moment el nou ésser ja és capaç de mantenir-se viu sense cap mena d'ajut extern, i per a tota l'eternitat.

Per què una esfera?

És un procés natural i inevitable: els cossos fusionats adquireixen la forma d'una esfera perfecta. El mateix doctor Fortzongh assegurava que l'ésser humà complet, el que arribés a l'últim graó de la seva evolució, no podia tenir cap altra forma, ja que en totes les cultures l'esfera simbolitza la perfecció, i fins i tot la divinitat.

Per això, ara que corren temps convulsos i la incertesa pel futur està a l'ordre del dia, podem garantir que aquells que d'aquí a 100, 500 o 10.000 anys trobin les esferes, sabran identificar-les com a éssers humans més evolucionats.

Si voleu saber-ne més podeu assistir a les sessions informatives que tenen lloc cada dimarts, a les 19:30, a les nostres ofícines del c/ Padilla, 54

ELS NENS BONS CREIXEN RÀPID

Mariló Àlvarez

Il·lustració: Mariló Àlvarez

La petita sala podia a tabac. El fum omplia cada racó de l'estança mal ventilada, convertit en una mena de boirina tòxica que envoltava els presents en un mantell pernicios. Per descomptat, estava terminantment prohibit fumar en aquella habitació, però l'inspector Aribau ho passava per alt, ja que ell mateix encadenava una cigarreta darrere l'altra. Es portava la mà a la boca contínuament, de manera mecànica i desapassionada.

Aquell desafortunat hàbit s'havia convertit en quelcom tan inherent a ell com respirar. Sabia que algun dia la seua addicció li passaria factura, però esperava poder enganyar prou temps la mort com per arribar a la tomba amb uns pulmons tan negres com la seua consciència.

Les parets de la cambra estaven cobertes de fotografies, algunes de diversos llocs infantils, moltes altres d'un nen d'uns cinc anys amb els cabells tan rossos que semblaven blancs. Tenia els ulls d'un blau intens i la mirada viva i desperta. Havia desaparegut feia quasi 72 hores i seguien sense cap pista sobre el seu parador, així que començaven a témer el pitjor.

Aribau havia estat l'encarregat de donar la notícia a la jove mare, que no havia deixat de plorar en silenci durant tota l'entrevista. Tanmateix, darrere de la façana de preocupació i tristesa, l'inspector creia haver percebut alguna cosa més. Una espècie de calma descansava en el fons de les seues pupil·les, com si estiguera segura que al seu fill no podia passar-li res dolent.

No era la primera vegada que veia un comportament similar. Les famílies de les víctimes estaven immerses en un malson i, per això, sovint s'enfrontaven als esdeveniments com si estigueren vivint una situació irreal de la qual acabarien eixint. En definitiva, tard o d'hora, tot tornaria a la normalitat. La seua fe, això sí, tenia tendència a fer-se miques quan trobaven el cadàver diminut i fràgil. Un cos inert, trencat, amb les faccions d'un nen o una nena. En eixe moment, deixaven de creure en Déu, si és que alguna vegada ho havien fet.

La porta es va obrir abruptament, colpejant amb força la paret. Semblava que l'hi hagueren fotut una bona puntada de peu. Amb tot, el detectiu que acabava de travessar el llindar no se n'havia adonat de la quantitat de drama que havia generat la seua aparició. Sostenia un paper arrugat en la mà i l'agitava amb entusiasme, com si fora un tiquet de loteria premiat.

—El tenim! —va exclamar, exultant.

L'inspector li va arrancar el foli de les mans i es va apressar a llegir-lo.

—Finalment hem aconseguit identificar-lo! —seguia grallant el seu subordinat—. Hem tingut sort. El propietari d'una tenda d'ultramarins l'ha vist amb el nen. Sembla que van fer una parada de camí a la seua cabana. Li va explicar que anava a passar uns dies amb el seu fill a la muntanya —el seu cap continuava llegint, sense escoltar-lo—. Hem investigat totes les cabanes de la zona i l'hem trobat. Sens dubte, la seua foto coincideix amb el retrat robot.

Aribau va alçar la vista del paper i li va dedicar un somriure de tauró.

—Anem a per ell. Ja és nostre! —va ordenar.

Mentre es dirigien a corre-cuita cap al bosc, els límits de velocitat convenientment oblidats, l'inspector es va dir a ell mateix que mai confiaria en ningú que tinguera una cabana. En el 99% dels casos es tractava d'assassins esperant la seua oportunitat per entrar a escena. Van arribar al lloc indicat just quan es ponía el sol. Van eixir apressadament dels vehicles i van envoltar la casa de fusta, cobrint tots els flancs. No podien deixar-lo escapar. Si hi ha alguna cosa que genere més odi que els criminals que ataquen els infants, són els policies incapaços d'atrapar-los.

Quan tots van estar col·locats en posició, l'inspector va encendre el megàfon i va alertar el segrestador de la seua presència:

—Està encerclat. Lliure'ns el nen i surta amb les mans en alt. Així ningú eixirà ferit —recitava, en una lletania massa rutinària. Les persones són capaces d'acostumar-se a qualsevol cosa, fins i tot a les més pertorbadores.

“Necessite unes vacances”, va pensar mentre seguia intentant dialogar amb el delinqüent. “O, millor encara, retirar-me”. Tanmateix, tenia quaranta anys i la jubilació quedava més llunyana que la llum al final del túnel al qual el portarien les seues cigarretes.

La foscor queia sobre el bosc, envoltant-los en una capa negra carregada de mals averanys. La negociació estava estancada i els agents de la llei s'impacientaven. Es feia tard i, encara que es preocupaven pel pobre nen en mans d'un depravat de dubtoses intencions, per sobre de tot volien anar-se'n a casa, reunir-se amb la seua família i consolar-se pensant que ells mai es veurien en una situació similar.

A més a més, algú —que prompte pagaria per la seua errada— havia estat prou maldestre com per a informar de l'operació als pares de la criatura, que es van plantar darrere dels cotxes patrulla amb un deslluït monovolum. La mare va eixir del vehicle com una exhalació, amb el seu home seguint-la de prop, i es va encarar amb l'inspector, ignorant les protestes dels detectius i els seus infructuosos intents d'apartar-la de la línia de foc.

—On està el meu fill?! —li cridava a un pam de la cara, amb el seu accent estranger més marcat que mai. Acompanyava les seues paraules d'unes fortes sacsades que feien tremolar l'home com un sac de bales.

Mentalment, Aribau es va traslladar al seu “lloc feliç”: es va imaginar davant d'un bon got de whisky. Al mateix temps, planejava meticulosament l'allau d'improperis amb què soterraria la persona que se n'havia anat de la llengua.

Era nit tancada quan van aconseguir calmar la senyora, que es va fer a un costat amb el seu marit mentre l'inspector reprenia les negociacions. Van encendre els focus que havien carregat als cotxes patrulla, tement que la situació s'allargara més del que era desitjable. La seua potent llum blanca va banyar la cabana per complet, ressaltant cada aresta de la construcció. Al seu voltant, l'obscuritat inundava el bosc, filtrant-se dins dels vehicles i dansant de manera ombrívola entorn dels agents. El cel apareixia encapotat i completament negre, com si els núvols, famolencs, hagueren devorat les estrelles.

Les exigències del segrestador eren cada vegada més inversemblants i l'inspector començava a estar cansat de seguir-li el joc. Potser l'home estava completament boig i, per això, fóra incapaç d'arribar a un acord raonable amb ell. Això sí, tenia clar que no malbarataria tota la nit en aquell exercici de retòrica. Tampoc creia que el nen tinguera tant de temps. Si estava en poder d'un pertorbat, cada minut comptava.

Finalment, va decidir marcar un límit. En mitja hora hauria d'aconseguir un progrés evident o passarien a l'acció. Encara que abans haurien d'assegurar-se que la mare no se'ls avançara. Semblava decidida a entrar ella mateixa a la casa i traure el criminal a rastres.

Una vegada més, Aribau pensava en la seua jubilació, tan llunyana, i en el fatídic moment en què va decidir que convertir-se en policia era una idea excel·lent. Si poguera contactar amb el seu "jo" del passat, l'obligaria a acompanyar-lo en una nit com aquesta. Probablement, amb unes quantes hores al ras n'haguera tingut prou per replantejar-se la seua carrera.

Un solitari raig de llum va il·luminar la mà de l'inspector. Va alçar la mirada, cansat. Semblava que els núvols començaven a desbandar-se i la lluna apuntava tímidament. Almenys, s'havien estalviat un bon xàfec que amenitzara l'ambient. De cua d'ull, va captar alguna cosa que li va cridar l'atenció: un espurneig de joia que desentonava de manera estrident amb el lúgubre ambient nocturn. Es va tombar cap a la senyora Bonfils, que intentava dissimular sense massa èxit el seu enorme somriure.

—Es troba bé? —va preguntar, curiós.

Ella va assentir sense pronunciar cap paraula i es va dirigir al monovolum.

—Pobret, pobret... No sap què ha fet —la va sentir xiuxiuejar de camí al cotxe.

L'estrany comportament de la dona va fer descarrilar el seu tren de pensament. De manera que, quan el cel es va aclarir per complet i la llum de la lluna plena va negar la clariana on es trobaven, es va preguntar si el satèl·lit pertorbaria les persones de la mateixa manera que influïa en les mareas.

El primer crit els va agafar a tots per sorpresa. Va ressonar, alt i clar, a través de la muntanya, amb una incipient nota de pànic en el seu to agut i desesperat.

—Però què...? —abans que aconseguira acabar la frase, un segon udol es va unir al primer.

No hi havia dubte que el propietari de la veu —un home adult, segons semblava per la gravetat de la seua inflexió—, estava horroritzat.

—Anem! Ràpid! —va cridar l'inspector, dirigint-se als seus subordinats.

Van desenfundar les armes i van córrer atropelladament cap a la cabana,

sense prendre cap precaució. Un parell d'agents van tirar la porta a terra a colps de peu. L'única il·luminació disponible en l'interior de la casa eren els raigs de lluna i la llum artificial dels focus, que es filtraven a través de les finestres brutes. Un registre ràpid els va fer descartar la primera planta i el pis superior de la casa, que estaven deserts. No els va costar massa trobar una porta menuda, just al costat de la cuina, que s'obria a un estret tram d'escalas que conduïa al soterrani de l'habitatge.

L'atmosfera ominosa del recinte els va fer quedar en silenci. L'aire estava tenyit de l'olor ferrós de la sang i, a mesura que descendien, graó a graó, cap a les entranyes de la casa, la fetor es feia més intensa. Alguns agents es portaren la mà lliure al nas, tractant de protegir-se de l'ambient corromput. Quan, finalment, van posar els peus sobre el terra humit, van haver de realitzar un esforç per a sobreposar-se.

Ací la llum era encara més tènue que al pis superior. Unes angostes esclotxes excavades a la paret proporcionaven una mica de llum a l'estança. El terreny estava cobert per una substància apegalosa i rogenca. Presumiblement, es tractava de la sang fresca que havien olorat des de les escalas.

Avançaven lentament, amb precaució. Ningú volia esvarar en una habitació com aquella. El peu de l'inspector va topar amb un objecte cilíndric tou, que es va allunyar rodolant amb parsimònia, descrivint una àmplia trajectòria sobre el líquid enganxifós.

—Què nassos...? —va mussitar.

Tanmateix, abans d'acabar de formular la pregunta, la resposta es va fer evident. Acabava de trepitjar un braç seccionat netament de l'organisme a què pertanyia.

—Llum! Necessitem focus ací i ara! —va ordenar.

Ningú es va moure del lloc, congelats sobre el llac de sang, fins que, minuts més tard, un agent trontollà per l'escala de fusta, carregat amb una potent llanterna. Es van apressar a encendre-la per enllumenar la sala, encara que, en fer-ho, van estar temptats de tornar a apagar-la.

El líquid sobre el que caminaven s'estenia fins a les parets de la sala, cobrint cada centímetre del pis de ciment. Disseminades pel paviment, podien apreciar-se diferents parts del cos d'un ésser humà adult, com peces

d'un trencaclosques que algú s'havia cansat de muntar. Aribau no va poder evitar preguntar-se si totes aquelles parts acabarien encaixant si es recollien una a una i s'unien amb cura. Sens dubte, els forenses passarien una nit molt entretinguda intentant esbrinar-ho.

—Mireu! —va exclamar un dels policies, assenyalant el fons de la macabra habitació.

En l'extrem més apartat de l'estança, arraulida contra el mur, van veure una criatura de cabells rossos i ulls plens d'astorament. El seu rostre havia empaperat el despatx de l'inspector durant dies, així que no va tindre cap problema per a reconèixer-lo, encara que les seues faccions aparegueren esguitades de taques roges. De la mateixa manera, la seua roba s'havia tintat amb la sang que cobria el terra. El nen semblava aliè a l'horror que l'envoltava, com si la seua ment estiguera molt lluny d'allí.

—Segurament està commocionat... —va grunyir l'inspector.

No podia imaginar-se com se sentia aquell noiet de cinc anys en contemplar una carnisseria com la d'aquell soterrani. Amb certesa, havia quedat traumatitzat per a tota la vida.

Aribau no tenia cap pista sobre el que havia passat aquella nit però, per damunt de tot, l'inspector era un home pràctic, així que va decidir fer un balanç positiu de l'experiència. Al cap i a la fi, com a mínim havien trobat la víctima amb vida.

Es va llevar l'abric i el va utilitzar per a envoltar el nen, que es va deixar fer sense protestar. Es limitava a mirar-lo amb aquells ulls grans i carregats d'innocència, tractant encara d'entendre el que passava.

—No et preocupes, estàs fora de perill —el va tranquil·litzar.

Va tornar a creuar el sòl banyat, maleint-se per calcigar l'escena del crim d'una manera tan atroç. Naturalment, en unes hores haurien de registrar pam a pam la cabana per esclarir el que havia succeït i esbrinar qui havia aconseguit evitar el cercol policial i colar-se en la casa per assassinar el segrestador. Quan els experts arribaren al soterrani, donarien una bona guitza a Aribau.

L'aire fresc de l'exterior es va emportar l'olor ferruginós de la sang, que s'havia adherit als seus narius. En veure'l sortir, els senyors Bonfils s'acostaren

tan de pressa com pogueren, esquivant el mar de cotxes patrulla que havien acampat front a l'habitatge.

Alleugerit, l'inspector va allargar els braços i va dipositar el menut en els de la seua mare, que el va estrènyer amb força contra el pit. No li va importar tacar-se de sang mentre l'acaronava amb tendresa i el cobria a besos.

Es va allunyar de l'entrada, amb el seu fill aferrat amb força, mentre li xiuxiuejava paraules tendres a l'orella, en un to de veu tan fluix que només el nen podia escoltar:

Mon petit rougarou s'ha fet major...

ELS MEMBRES FANTASMES

Josep Sempere

Il·lustració: Pau Bahí

1

Li feia una mica de vergonya que li sonés en públic el telèfon, els primers acords de *Hotel California*, com si la nostalgia dels setanta, als cinquanta i tants, pogués revelar la seva condició d'etern adolescent. Aquesta vegada, però, s'havia extraviat en un polígon que el seu navegador es negava a reconèixer, i aquella trucada sense públic i sense identificar li va elevar una mica l'ànim, que tenia arran de terra després d'haver perdut mitja tarda en un Ikea, on havia comprat diversos mobles anodins per redecorar la seva vida, una vida que estava completament desballestada d'ençà que l'havia deixat la seva dona dos mesos abans.

—Digui?

—Gil? Soc en Javi.

La veu, igual que la cançó, també provenia dels setanta.

Hi va haver un silenci.

—Javi?

La veu del seu amic de l'adolescència, de qui no havia tornat a saber res des que van acabar l'institut, va semblar que s'esvania per uns moments. Després va tornar, gairebé inaudible.

—He trobat un hotel d'aquells.

Una cançó dels setanta, que tractava d'un hotel, donava pas a una veu de la mateixa època, que també parlava d'hotels.

Sincronies.

Nostàlgia sobtada dels anys en què hi tenien fe.

Va esclatar a riure, desconcertat.

—Un hotel d'aquells? Amb noies i finals feliços?

Era un acudit dolent i previsible, però la reaparició sobtada d'en Javi, amb

el seu diàleg *in media res*, com deien a l'institut, l'havia agafat per sorpresa.

Fins que va recordar a quins hotels es referia realment.

Llegendes urbanes.

Enyorança sobtada dels anys que les investigaven.

—Veig que no has canviat.

Mentia.

Aquella veu apagada no tenia res a veure amb el Javi de trenta anys enrere.

El Javi d'aleshores es conduïa sempre com un actor sobreactuat: "Amityville és un cas verídic!", bramava. "La reencarnació és un fet!".

El Javi d'ara parlava en el to prosaic d'un agent immobiliari:

"He trobat un hotel d'aquells".

—Vam arribar a la conclusió que no existien.

Va haver-hi un altre silenci. I la veu va tornar, gairebé inaudible.

—Ens podríem veure?

En Gil va donar una altra ullada al rellotge: acte reflex. Fosquejava, però no l'esperava ningú. D'altra banda, tenia esgarrifances només de pensar en els mobles desmembrats que duia al maleter.

En vistes d'un futur tan poc prometedor, era el moment idoni per rebolcar-se en la nostàlgia.

—On ets?

—A la terrassa de l'Hotel HL.

—No deus insinuar que...

—Sí.

In media res, altra vegada. El seu amic no anava amb embuts.

—Donam mitja hora.

Després de penjar, no va poder reprimir una riallada nerviosa.

Tot seguit, va notar que li petaven les dents.

Retorn sobtat de certes emocions juvenils que creia oblidades.

Quan per fi aconseguia sortir del polígon, a l'avinguda d'accés, com un miracle publicitari, acabava de materialitzar-se la il·luminació nadalenca.

Els llums es van encendre al seu pas com una epifania.

2

Malgrat la fresca, el seu amic Javi estava assegut a la terrassa de l'hotel HL. Al seu voltant s'escampaven cadires i taules buides, com si els ocupants les haguessin abandonat a corre-cuita després d'una amenaça de bomba. Tenia un cigarret als dits i a la taula un cendrer superflu, ja que el terra estava sembrat de burilles. Un semicercle d'ampolles de cervesa evocava un pessebre, amb un got solitari que hauria pogut ser un nen Jesús cubista.

—No seguis, encara —va dir a mitja veu, sense mirar-lo—. Observa l'hotel dissimuladament. Detingudament. I després em descrius les teves sensacions.

In media res, de nou. I un sotrac inesperat al ventre, el retorn d'una emoció juvenil que ja donava per morta: l'entusiasme pels misteris.

Abans, però, va observar detingudament en Javi. S'havia aprimat molt, igual que la seva veu. Encara bevia cervesa sense dilapidar gots, però la panxa se li havia fos, les espatlles se li havien estret, els braços assecat, els cabells esclarissat i les galtes se li havien amagrit, tant, que cada cop que feia una pipada li apareixia momentàniament la calavera, com un *memento mori* animat.

El sotrac al ventre va donar pas a l'angúnia. Estava fet una merda, el seu amic, però el que més li va sobtar va ser el canvi de vestuari. Abans no duia altra cosa que samarretes, texans i còpies xineses de la jaqueta M65, per tal de deixar ben clar que era un *investigador intrèpid*. Ara, per contra, duia un vestit sencer impecable, amb corbata inclosa, com si fos un convidat a un casament que havia arribat abans d'hora a l'aperitiu.

O bé, va pensar en Gil tètricament, “un cadàver preparat per al tanatori”.

Va desviar la mirada per dirigir-la cap a l'hotel que s'alçava al fons de la terrassa.

Què havia d'observar, però? Coneixia aquell hotel de tota la vida: un edifici rectangular de color gris, que es corbava com si estigués abonyegat, amb fileres de finestres estretes i quadrades. Sempre li havia recordat les capses de sabates foradades on de petit guardava els cucs de seda. Mai no s'hi havia fixat. Mai no li havia cridat l'atenció. Mai no li havia dit res.

O sí?

De sobte va tenir una epifania.

L'hotel HL li havia *dit* coses, de tant en tant. Als moments de tristesa, en perdre la feina, quan van morir els seus pares, quan estava a punt de separar-se.

“Queda't”, li deia l'hotel. “No tornis a casa, avui”.

Ho havia sentit de vegades, per dintre, mentre anava per l'autovia en direcció a la feina o a casa, en passar-hi per davant. Tombava el cap i el veia fugisserament, gris i foradat, i en aquells moments de tristesa sentia el rampeig de canviar de sentit, de quedar-se a fer nit a l'hotel HL, com una mena d'estada en un purgatori improvisat.

—Què? —va dir en Javi—. Sigues sincer. No m'enganyis. Has notat alguna cosa. T'ho lleigeixo a la cara.

En Gil se'l va quedar mirant.

—He notat que has canviat molt.

El seu amic va empènyer una cadira cap a ell: el ròssec metàl·lic va ressonar a la terrassa deserta.

—Per fora potser sí, però per dins soc el mateix de sempre. —Va fer una rialleta i va afegir, crípticament—: Actualitzat, esclar.

En assegurar's, en Gil va notar que la cadira trontollava: el terra era ple de cràters, com si s'haguessin retrobat en un altre planeta, en un món fossilitzat en la seva adolescència.

—Ja ho veig, que ets el de sempre —va dir—. Encara no has canviat de tema.

En Javi va aixecar la mà amb quatre dits estesos, de cara al cambrer.

Això tampoc no havia canviat: els gestos de sempre, sense preguntes, com si en Gil també fos el d'abans, el *soci* disposat a passar la nit bevent i fumant, abocat a les especulacions més delirants.

Tot seguit, es va treure un llapis de memòria de la butxaca de l'americana i el va esgrimir com una vareta màgica.

—Aquí hi és tot —va dir—. Més de trenta anys d'investigacions. Centenars de retalls de diaris, de pistes, de claus. Milers de cigarrets fumats. I el resultat... —va palpar-se el pit—. L'actualització de què et parlava... Càncer de pulmó!

El Gil va trontollar. Ell i la cadira.

—Ho sento molt —va dir, esbalaït.

—No, home, no —va replicar en Javi—. Ha valgut la pena. Al final he descobert la veritat: el càncer és la dieta definitiva —va esclatar a riure—. I els hotels aquells existeixen: aquest n'és un. Ho sé del cert. No són pas llegendes, com ens pensàvem. No ho són pas, no ho són pas, no ho són pas.

I va començar a negar amb el cap.

Estava tan aclaparat, en Gil, que per poder parlar va haver de beure's la cervesa sencera.

—A veure si ens entenem, Javi —va dir—. M'estàs dient que has descobert que existeix una organització clandestina, anomenada “els membres fantasmes”, que s'amaga en determinats hotels amb el propòsit d'aplicar l'eutanàsia en secret a les persones que n'estan al corrent?

En Javi va començar a moure el cap per dir que sí.

—Estàs insinuant que aquesta organització, secta o el que sigui, anuncia la seva presència per mitjà d'avisos subliminals, de manera que només se n'assabenten certes persones que coneixen, o sospiten, la seva existència, i que senten el desig profund de morir?

—Què t'haig d'explicar, Gil? —va dir en Javi, acabant-se la cervesa—. Prou que ho saps. Abans m'ho has donat a entendre. Ho duies escrit a la cara.

Ara li va tocar a ell, de negar amb el cap.

—Jo no vull morir —va dir.

—N'estàs segur?

En Gil va sentir una fredor sobtada a les mans, que no era únicament el tacte del vidre de l'ampolla: les paraules del seu amic eren un eco dels seus pensaments d'abans.

En aquell moment es van encendre, vacil·lants, els llums de l'hotel.

Li va semblar que li picaven l'ullet.

“Queda't”, va pensar que li deien. “No vagis a casa, avui”.

Va aclucar els ulls.

—No vull morir —va murmurar.

—T'espera algú?

En Gil va negar amb el cap.

—Tens projectes en perspectiva?

—Muntar un moble d'Ikea.

—I la família?

—Orfe.

—Animals domèstics?

—Tenia dos gats. Ja no hi són.

—Com definiries la teva situació?

—No és un infern, ben bé, perquè tinc una feina, uns quants estalvis, un parell d'amics, alguns llibres i alguna afició. Podria dir que visc al purgatori.

—Acompanya'm, doncs —va replicar en Javi—. Passem la nit a l'hotel. Esbrinem d'una vegada la veritat. Comprovem si és una llegenda o no. Si no vols morir realment, els membres fantasmes no et faran res. En cas contrari...

—Què? —va murmurar en Gil.

—Morirem tots dos. Com bons amics. Com si visquéssim una d'aquelles aventures que sempre eren imaginàries. Seria l'última. I aquesta vegada, genuïna.

3

No acabava d'entendre, en Gil, com s'havia deixat arrossegar per aquell amic, a qui no veia des de feia una eternitat, a participar en un joc adolescent sense solta ni volta. No obstant això, havien seguit escrupolosament el *protocol*, com en deia ell: s'havien instal·lat en habitacions diferents, fent veure que no es coneixien de res, per si de cas moria l'un que no poguessin acusar l'altre. Havien decidit de no comunicar-se en tota la nit, per tal de demostrar als presumptes membres fantasmes que estaven sols a les seves respectives habitacions, sols i ben disposats a deixar-se arrabassar la vida. Fins l'endemà no coneixerien el desenllaç de l'experiment, que adoptaria la forma d'un silenci definitiu de part d'un dels dos.

Havien recorregut en silenci el passadís encatifat de lila, que s'anava corbant tot seguint la forma abonyegada de la façana, i en Gil, malgrat el seu escepticisme, no podia estar-se d'imaginar que les taques que enfosquien encara més la moqueta, de tant en tant, eren els rastres que havia deixat la intervenció d'algun membre fantasma. També li va resultar inquietant que

les portes no tinguessin pany electrònic, ja que un de mecànic semblava més fàcil de manipular, fins i tot d'introduir-hi cànules o tubs a través dels quals insuflar gasos a les habitacions.

Imprevisiblement, havia començat a dominar-lo una sensació de paranoia força desagradable, i la seva ment s'entestava a generar elucubracions mòrbides, com ara que les bombetes apagades que anaven trobant pel camí tenien alguna funció concreta, dintre del joc, o que el silenci que s'endevinava darrere de les portes tancades, com també l'aspecte desèrtic d'aquella planta, podia donar a entendre que eren els únics hostes de l'hotel, que ells dos i ningú més eren els únics objectius dels membres fantasmes, o bé, encara pitjor, que el seu amic li havia parat una trampa per assassinar-lo, ja que, què en sabia realment del seu estat psicològic, després de tants anys? El càncer podia ben bé haver-lo trastocat, suposant que no hagués estat des de sempre al llindar de la bogeria, com semblaven suggerir les seves obsessions relacionades amb tot allò obscur i esotèric.

Malgrat les seves aprensions, però, en Gil s'havia tancat amb clau a la seva habitació i havia passat una llarga estona ajagut al llit, petrificat, sentint-se molt i molt estrany, incapaç d'entendre com era que al final havia escoltat la *veu* de l'hotel i s'havia avingut a passar-hi la nit.

De sobte va posar-se en moviment, per no donar-hi més voltes, va saltar del llit i va començar a escorcollar minuciosament l'habitació.

I va ser pitjor, encara.

A tot arreu descobria elements sospitosos.

A l'interior de la nevera, per exemple: per què era buida? Per què no hi havia ni una miserable ampolleta de ginebra? En canvi, el llum s'encenia i s'apagava. Seria un senyal per indicar que havia arribat una víctima?

Va mirar sota el llit, va palpar exhaustivament el matalàs, imaginant-se que a dins s'hi podia amagar algú, un nen o un nan, per exemple, ja que mentre jeia al llit havia notat a l'esquena i a les cames una mena de batecs que podrien haver estat moviments furtius, o també, simplement, pulsacions del seu cos en tensió.

L'armari va ser el lloc més sospitós, el màxim agreujant de la seva paranoia, ja que hi havia un empaperat farcit de ratlles que no venien a tomb,

com si formessin els contorns d'una tapa o una porta molt reduïda, dissimulada, una altra via d'accés per al nan o el nen d'abans.

I no solament imaginava portes, sinó també càmeres ocultes, darrere dels miralls o els quadres, que anava despenjant i tornant a penjar, a l'interior de la carxofa de la dutxa, que va desenroscar, i de les càmeres va passar a les reixes i obertures, dispositius preparats per injectar gas insípid i inodor, però letal, un gas que potser ja circulava per l'ambient, tenint en compte els moviments inexplicables de les cortines, com empeses per un corrent suau. I quan va haver escorcollat cada cantó, cada racó i cada escletxa, es va deixar caure al llit, exhaust.

Mai no s'havia sentit tan enfonsat, tan aclaparadorament deprimat.

¿Què hi havia anat a fer en aquella habitació de mala mort, a invitació d'un amic greument malalt i possiblement boig, afeixugat per totes les pèrdues que havia patit, abatut per la seva separació recent, desanimat per la feina tediosa que havia de suportar cada dia, avorrit de la conversa insulsa dels seus amics, que si els fills, que si les activitats extraescolars, castigat per nombrosos dolors i símptomes difusos que esperonaven la seva hipocondria?

Què hi havia anat a purgar, en aquell purgatori?

—Tant de bo em morís —va murmurar.

I aleshores va sentir alguna cosa.

Algú caminava pel passadís, a l'altra banda de la porta.

Una dona. Amb talons. Els seus passos se sentien esmorteïts però ben clars, malgrat la moqueta.

Tris-tras, tris-tras, tris-tras.

Una dona amb talons caminava pel passadís, tota decidida.

Duia perfum. En duia? ¿Era possible que el seu perfum s'hagués esmunyit pel forat del pany, i ara en Gil en sentís l'olor nítidament, com si la tingués al seu davant?

Va saltar del llit, va córrer de puntetes cap a la porta i la va obrir.

Va treure el cap.

La dona acabava d'aturar-se davant de l'habitació d'en Javi.

Duia un abric vermell penjat al braç, vestit negre transparent, mitges amb portalligacames i sabates vermelles de tacó. El vestit tenia un dibuix de

ratlles sinuoses que recordaven les serps, i cada mitja duia un estampat de piquets negres.

Es va girar cap a ell, com si l'hagués clissat de reüll, però la lleugera curvatura del passadís li tapava la visió.

Ell la veia però ella no.

Portava els ulls i els llavis pintats d'un lila que feia joc amb la moqueta. I lluia una cabellera tenyida del negre més fosc de tota la gamma.

Una puta.

El seu acudit dolent s'havia complert.

En aquell hotel no hi havia membres fantasmes: hi havia noies i finals feliços.

El Javi li havia pres el pèl de mala manera.

Havia llogat una puta.

Va sentir que trucava a la seva habitació. Es va obrir la porta i la dona va desaparèixer a dins.

En Gil va girar cua i va tornar a ajeure's al llit.

S'esperaria.

Encara tenia ganes de morir, però s'esperaria.

L'esperaria. Perquè estava convençut que després l'aniria a veure a ell.

—Eros i Tànatos —va murmurar—. Molt bona, Javi.

Va deixar anar una rialleta i, tot seguit, com si reaccionés a una toxina, va posar-se a tremolar de dalt a baix.

La depressió, la paranoia i la por s'havien barrejat sobtadament amb el desig sexual, i la mescla resultant li havia provocat una angoixa freda i viscosa.

I no hi havia ni una miserable ampolleta de ginebra.

Va aclucar els ulls i va respirar fondo, una i altra vegada, estès al llit i amb les mans encreuades al pit, com un cadàver exposat al tanatori.

I al cap de no gaire es va adormir.

—Dorm, amor meu, dorm —va xiuxiuejar una veu rogallosa, com de refredat mal curat.

En Gil va obrir els ulls molt a poc a poc, com si entre les parpelles se li hagués format una capa d'engrut. I, un cop oberts, van començar a aletejar-li com si hi tingués dues arnes atrapades.

Flotava.

Mai no havia experimentat aquella sensació de plenitud.

Un perfum indescriptible amarava l'ambient.

No, no era indescriptible: era el perfum de la dona del passadís, el que s'havia esmunyit pel forat del pany.

Era asseguda als peus del llit, tota nua.

El seu cos exhalava un aroma de càmfora i anís, de mesc i cloroform, un perfum soporífer i sedant.

L'únic que portava a sobre era una mascareta blanca de cirurgia que li cobria la boca.

—Dorm, amor meu, dorm.

A mesura que s'adormia, embolcallat amb aquell perfum inefable, en Gil va entendre que per fi deixaria enrere el purgatori i ascendiria fins als reialmes indescriptibles on regnava la pau del no-res.

BENVINGUT A LA TEVA AUTÈNTICA EXPERIÈNCIA ÍNDIA^{®1}

Rebecca Roanhorse

Traducció: **Miquel Codony**

Il·lustració: **Marina Vidal**

*A la Gran Novel·la Americana Índia,
quan sigui escrita, tots els blancs seran
Indis i tots els Indis seran fantasmes.*

—SHERMAN ALEXIE, *Com Escriure
la Gran Novel·la Americana Índia*

Al menú del teu taulell digital hi mantens mitja dotzena d'Experiències, però la que els Turistes trien més sovint és la Cerca de la Visió. No hi ha dubte que això simplifica la teva jornada laboral. Tot el que cal per a la Cerca de la Visió és un rajolí de xaman místic, un esperit animal (acostuma a ser un llop, però aquest any estan de pujada els ocells rapinyaires) i quelcom que recordi una experiència amb peiot. Sempre que surten de l'Experiència, els Turistes tenen la sensació d'haver viscut una transformació espiritual. (El peiot no l'has tastat mai, però aquell any que vas viure a l'estat d'Arizona vas fumar tota l'herba que havies de fumar i, qui serà qui et vingui a dir la diferència?). En realitat tot això d'aquestes Cerques és molt superficial. Però a les Cases de Suar de Sedona no hi treballa cap altre indi que et superi. Les teves xifres de vendes són les millors.

¹ El relat «Welcome to Your Authentic Indian Experience™» va aparèixer per primer cop el 8/08/2017 a *Apex Magazine*, i va guanyar els premis Hugo i Nebula. El Biblionauta i Mai Més van publicar-ne la traducció com a separata/obsequi per als assistents al 'l Seminari de Gèneres Fantàstics' organitzat per l'AELC el passat 9/09/2019.

A la teva dona, la Teresa, no li sembla bé aquesta feina. Oh, li agrada que treballis, sobretot després del desolador període d'atur de fa dos anys, quan va anar de poc que no t'abandonés, però creu que la feina, en si mateixa, és degradant.

—El nostre cognom no és Trueblood —es queixa quan li parles del teu *nom de rêve*.

—Ningú vol contractar la Cerca de la Visió d'algú que es digui Jesse Turnblatt —li expliques—. He de sonar més Indi.

—Tu ja ho ets, d'Indi —diu ella—. Turnblatt sona suficientment Indi perquè tu ja ho ets, d'Indi.

—No som el tipus correcte d'Indi —repliques.

Però si som catòlics, per l'amor de Déu!

El que la Teresa no entén és que els Turistes no volen una experiència Índia real. El que volen és el que veuen a les pel·lícules, i qui els pot culpar? Els Indis de les pel·lícules són genials! Així que tu mires les mateixes pel·lícules que els Turistes, fins que en John Dunbar esdevé el teu esperit animal i Dempeus amb el Puny Alçat la teva noia preferida. Memoritzes els diàlegs d'en Johnny Depp a *El Genet Solitari* i penges una fotografia d'Iron Eyes Cody al teu armariet de la feina. Durant uns moments és com si estiguessis al *Petit Gran Home* del Dustin Hoffman.

La que et mata és *Petit Gran Home*.

Durant una setmana, al juny, convences el teu cap d'oferir un especial sobre la Darrera Batalla d'en Custer, convençut que hi haurà almenys un o dos Turistes que vulguin viure una Experiència com la d'en Cavall Boig. Fins i tot arribes a l'extrem de memoritzar algunes cites, atribuïdes al venerable cap Sioux, que has trobat a internet. La teva idea és fer-ho realment autèntic.

Però no s'hi apunta absolutament ningú. Les teves vendes cauen en picat.

Això crida l'atenció dels de Gerència, a Phoenix, i el cap de setmana del Quatre de Juliol, el Cap t'esbronca des de la pantalla. Et crida que deixis de fer l'idiota, t'acusa de voler ser un artista i jo què sé què més.

—Si els Turistes venen a les Cases de Suar de Sedona no és per viure una batalla de merda —diu el Cap un dia, mentre dineu a la sala de descans—, especialment si qui perd és el personatge blanc. Venen aquí a trobar-se amb

ells mateixos. —El Cap sacseja la seva mà a l'aire volent donar a entendre quelcom que s'assembla més o menys a una pregària.— El que oferim és una experiència espiritual. De la màxima qualitat. La millor del puto món.

DarAnne, la companya de feina Navajo del somriure bonic i les dents perfectes, deixa anar un esbufec sorollós. Fa una mossegada al seu entrepà, que sembla de xai. Fa treballar la mandíbula, les seves dents esmolades llueixen blanques. S'espera a acabar de mastegar i diu:

—La Fantasia de l'*Squaw* no té res d'espiritual. La Fantasia de l'*Squaw* és la darrera invenció del Cap, el seu intent de millorar les xifres i impressionar els de Gestió. DarAnne i alguns dels altres s'han queixat de com es basa en un tòpic negatiu, la inclusió d'una fantasia sexual com a tipus d'Experiència. Però el Cap és inamovible, especialment quan les xifres dels resultats de la primera setmana comencen a arribar. Les millors xifres de vendes de la història.

El Cap et mira:

—A tu què et sembla?

El Cap és un Pima, amb un bigoti espès i una gran mata de cabell que encara és negre. És una cosa que li admires. La virilitat. El Cap fa que ser un home sembli fàcil. Fa que tot sembli fàcil. Realment autèntic.

DarAnne inclina el cap, fent oscil·lar les seves arracades llargues de granadura, i espera. Les seves ungles pintades colpegen la taula de fòrmica del menjador amb impaciència. Si dius que la Fantasia de l'*Squaw* és degradant, el Cap farà befa de tu, et dirà que ets un marieta o alguna cosa pitjor. Si dius que no hi veus problema, la DarAnne i el seu equip et posaran a la llista de tius-que-són-imbècils i t'ho hauràs guanyat a pols.

Fas un glop de la teva ampolla d'aigua, per guanyar temps. Decideixes que, després del desastre de Cavall Boig, és més important l'aprovació del Cap que la de la DarAnne, i deixes anar:

—Bé, si als Turistes els agrada...

El Cap dona una palmellada triomfal a la taula. El rostre de la DarAnne es retorça de disgust.

—I què li sembla això a la Teresa, eh, Jesse? —t'escup—. Li has dit que el Cap està pensant que el proper element del menú sigui Valents Salvatges? Et farà anar amb un tapavergonyes i amb el cabell llarg fins al cul, a veure si t'agrada.

La cara et crema de la vergonya. T'apartes massa ràpid de la taula i la inestable superfície trontolla.

Pots sentir els crits de protesta del Cap quan la seva màquina de fer llimonada s'inclina de forma perillosa i el riure burleta de la DarAnne, però tot plegat t'arriba a les oïdes a través d'una mortalla de cotó espès. Barboteges quelcom d'haver de tornar a la feina. El soroll de la discussió et persegueix pel passadís.

§

Et canvies de roba al vestidor i t'arrossegues fins a la càpsula marcada amb el teu nom. Desbloqueges l'escotilla i hi entres a quatre grapes. Hi ha qui troba que les càpsules són claustrofòbiques, però a tu t'agrada l'espai metàl·lic i fred, la seva estretor. És reconfortant. El casc de RV s'ajusta perfectament al teu cap, la mascareta del respirador et cobreix nas i boca. Amb un calfred d'expectació introdueixes la configuració de la teva Experiència a la càpsula. Hi afegeixes la resta de detalls que calen per aconseguir més realisme. La pantalla et demana que triïs una de les connexions de Turistes a la llista d'espera, però no li fas cas i parpelles a través de les pantalles d'opcions fins que arribes a la darrera confirmació.

Et prepares per la lleu sensació de nàusea que pateixes cada vegada que et Reubiques cap a dintre o cap a fora d'una Experiència.

La primera sensació sempre és l'olor. La civada perfumada i el fum de la fusta i el llim intens de les planes del nord. Tot i ser falsa, un seguit de receptors activats per l'estímul d'una màquina, et submergeixes a les aromes, relaxat. Vas créixer al desert, envoltat de gent que valorava els cedres, els pi-nnyons i la terra vermella, però així i tot, aquest tipus de prat té alguna cosa que et fa sentir com a casa.

O potser és només que mires massa la televisió. Ja no ho sabries dir del cert.

Apareixes a una plana ampla coberta de gespa, a algun lloc de l'Oest Mitjà sorgit d'una època ja llunyana. A la distància hi vagaregen els bisons. Al cel hi plana un falcó.

Estàs sol, ho saps, però això no impedeix que miris al teu voltant per tal d'assegurar-te'n. El que estàs a punt de fer. Bé, que algú ho descobris seria una humiliació. Perquè encara li dones voltes a allò que ha dit la DarAnne. La Fan-

tasia de l'*Squaw* i els Valents Salvatges. La veritat és que ser sexy no et molesta com sí molesta a la DarAnne. Mai has estat un paio d'aquells. L'estrella dels esports o el nano popular. La idea que totes aquelles dones Turistes et desitgen així és temptadora, encara que només sigui en el context d'una Experiència.

Ara portes un tapavergonyes que t'arriba al genoll. Per la teva esquena flueix un riu de cabell negre. La teva panxa de paio d'edat mitjana ha esdevingut uns abdominals durs com la roca, dignes d'un model de portada de novel·la romàntica. Aixeques la barbeta i assages la teva millor mirada d'estoïcisme amb un gosset de les praderies que passa per allà. El petit rosegador et respon amb una mena de xerric. Has sentit que els gossets de les praderies són capaços de recordar els rostres humans i et preguntes què diria aquest de tu. Després, recordes que això és una Experiència, i això vol dir que el gosset de les praderies no és més real que la caricatura d'Indi que acabes d'invocar.

Et preguntes què pensaria la Teresa si et veiés així.

El món tremola. La pantalla de la càpsula fa un parpelleig. Algú vol la teva Experiència.

Un Turista que et demana. Tot normal. Esperable.

Aquesta respiració calenta i espantada que borbolleja per la teva màscara és innecessària.

Et desplaces per les especificacions del Turista. Tipus d'Experiència: Cerca de la Visió.

Tribu: Indi de les Planures (nació no especificada). Animal preferit: Llop.

Tot això és familiar. Coses que se't dona bé fingir.

Coses que et paguen per simular.

Deixes estar la vestimenta de la Fantasia del Valent Salvatge i la canvies per uns pantalons de pell de cérvol i mocassins de pell amb granadura. Conserve el pit nu i musculat però col·loques una manta de llana sense teixir sobre les teves espatlles per donar sensació de dignitat. Els teus abdominals impressionants encara són visibles.

El sol s'està amagant i et tombes per a què el capvespre artificial et caigui a l'esquena, preparat per rebre el teu Turista. Repasses la llista de noms Indis que has preparat per atorgar-ne un al teu Turista al final de la Cerca de la Visió. T'agrada tenir noms frescos, no repetir-ne cap, per si mai els

Turistes arriben a comparar les seves experiències. Durant una temporada vas fer trampa i vas fer servir un d'aquests generadors de noms que corren per internet, aquells als quals poses la teva flor preferida i el nom del carrer on vas créixer i et retornen un nom Indi, però massa Turistes havien crescut a Olm o a Parc i vas trobar que t'havies tornat repetitiu. Ara intentes que els noms tinguin relació amb l'aparença. El color del cabell, els ulls, algun tret distintiu. Sembla que els Turistes en queden contents.

Aquest Turista és més jove del que esperaves. Les Cases de Suar de Sedona satisfan a personatges d'estil *New Age*, procedents de Los Angeles o Scottsdale i amb comptes bancaris impressionants. Però l'home que puja turó amunt, aclucant els ulls davant del sol que s'amaga, té prop de trenta anys. Alçada i constitució mitjanes, pell pàl·lida amb taques i cabell bru. El paio sembla prou normal, però desprèn un aire de tristor.

Potser està perdut.

T'imagines que molts Turistes estan perduts.

Potser té una feina diària, com tu, i ha estalviat els diners necessaris per poder tenir una Experiència Índia®-d'una-vegada-a-la-vida. Potser està desesperat, a la cerca d'un propòsit al seu món de merda, convençut que els Indis tenen totes les respostes. Potser només vol una cosa que sigui autèntica.

Això t'agrada. La idea que els Turistes venen a tu per experimentar quelcom real. La DarAnne ho té mal entès. No tots els Turistes són dolents. Només estan necessitats.

Plantes els peus en una ampla actitud de benvinguda i alces una mà.

—Hau —pronuncies, mentre l'home s'atura unes passes davant teu.

L'home envermelleix, amb un rosa brillant. No sabries dir si està nerviós o avergonyit. Potser ambdues coses? Però alça la mà, mostrant el palmell, i et respon:

—Hau.

—Has vingut en cerca de saviesa, fill meu? —preguntes amb tel teu millor anglès trencat—. Vine. Et mostraré una saviesa molt gran —Escombres la prada amb el treu braç.— Mirem el germà llop...

L'home posa els ulls en blanc. Com?

Quequeges i et quedes callat. Has fet res malament? No és bo, l'accent? T'has quedat curt? N'has fet un gra massa?

Visualitzes la llista d'especificacions. Estàs convençut que ha escollit el llop. Convençut. Així que hi insisteixes.

—El meu germà llop —repeteixes, ara sonant molt més Indi, n'estàs segur.

—Ho sento —t'interromp l'home—. El que volia no era això. He comès un error.

—Però ho ha triat al menú! —Amb la confusió del moment has oblidat parlar amb accent. És massa tard per tornar enrere i dir-ho bé?

Els llavis de l'home es torcen fent una ganyota, com si haguessis confirmat la pitjor de les seves sospites. Sacseja el cap.

—Buscava una cosa més autèntica.

Alguna cosa se t'engarrota al pit.

—Ho puc arreglar —dius.

—No, no passa res. Trobaré algú altre. —Es tomba per marxar.

No et pots permetre un altre mal resultat. No més cagades o vas fora. El Cap ho ha deixat molt clar.

—Doni'm una oportunitat, si més no —supliques.

—No passa res —diu sense girar-se.

Això és dolent. Ja ho sap, aquest home, com n'ets de bo fent d'Indi?

—Si us plau!

L'home es gira i et torna a mirar, amb rostre pensatiu.

Sents una alenada d'esperança. Això es pot arreglar i saps perfectament com aconseguir-ho.

—Li puc donar un nom. Quelcom per anomenar-se quan necessiti sentir-se fort. És autèntic —afegeixes amb entusiasme—. D'un Indi de veritat.

—Això, si més no, és veritat.

L'home sembla una mica més receptiu i no diu que no. És suficient.

Estudies el cabell fosc de l'home, la seva pell rosada. Les seves cames primes i llargues. Et fa pensar una mica en els flamencs del zoològic d'Albuquerque, però estàs bastant segur que ningú vol tenir el nom d'una d'aquelles criatures estranyes. Ha de ser quelcom de bo. Quelcom... espiritual.

—El teu nom és Corb Pàl·lid —ofereixes. Encara tens ocells al cap.

En veure l'expressió de l'home canvies d'idea.

—No, no, és Blanc. —Sí, això és millor que pàl·lid.— I Llop. Llop Blanc.

Assenteixes sàviament amb el cap. Sabies que l'home havia escollit el llop. Les vostres mirades es troben. Incòmodes. Llop Blanc estossega a la seva mà.

—De veritat que me n'hauria d'anar.

—Però ha pagat l'experiència sencera. N'està segur?

Llop Blanc ja s'està allunyant.

—Però...

Notes el moment exacte en què es Reubica fora de l'Experiència. La sensació d'estirar massa la teva ànima. Després, en deixar-la anar, una mena de fuetada.

§

El bar Hey U.S.A. és l'únic bar Indi de Sedona. El soterrani, cobert de panells de fusta de deriva, d'un centre comercial a l'altra banda del carrer, just davant de la feina. Està ple de treballadors que han acabat el seu torn, la major part d'ells són guies de càpsula com tu mateix, però també hi ha alguns venedors ambulants de joies i païos de restaurants que encara fan olor d'oli de fregir pa. Tens sort i trobes un lloc al final del local, al costat de la zona de comandes. Et deixes lliscar a la superfície de plàstic del tamboret i aixeques la mà per cridar l'atenció del cambrer.

—Així doncs, què penses en realitat? —pregunta una veu a la teva dreta. La DarAnne t'està mirant, els seus ulls acusadors i la seva postura tensa.

Aquest és el moment. Una segona oportunitat. El moment de sortir de la llista dels imbècils. Has d'encertar la resposta. Intentes pensar què dir que sigui intel·ligent, quelcom que la impressioni però que també et permeti conservar la dignitat. Però mai has estat tan llest, així que et cenyeixes a la veritat.

—Penso que necessito de veritat aquesta feina — reconeixes.

Les espatlles de la DarAnne es relaxen.

—Fes-me lloc —li diu a l'home que té a l'altra banda, i ell mou el seu tamboret amablement per deixar-la seure.

—Ho sabia —diu—. Per què no em vas fer costat? Per què tens tanta por del Cap?

—El que em fa por no és el Cap. El que em fa por és que la Teresa em deixi. I l'atur.

—Has de ser més valent, Jesse, només és això.

Te n'adones que el cambrer s'espera, impacient.

Sempre que vens beus el mateix, una sola ampolla freda de Coors Light. Però el cambrer mai se'n recorda de tu, ni del que demanes. Et gires per convidar la DarAnne, però ja ha marxat i ha tornat amb el seu grupet.

Et beus la cervesa, tot sol, t'esperes un temps raonable, i te'n vas.

Llop Blanc t'està esperant al costat de la farola de la cantonada.

Darrera seu hi flota el Cap Indi de neó brillant que s'asseu a la gatzoneta a sobre de les Cases de Suar de Sedona, en tons de rosa i de blau i de groc, la seva mà enorme saluda pampalluguejant amunt i avall. Senyals de fum de núvols blancs centellegen amunt, amunt i marxen lluny, enllà de la seva espatlla.

Al primer moment no reconeixes en Llop Blanc. La majoria de la gent es modifica una mica quan entra al constructe de l'Experiència. No hi ha res dolent en ser més prim, més alt, una mica més atractiu. Però en Llop Blanc té exactament el mateix aspecte. Cabell bru anodí, pell pàl·lida, cames llargues.

—Hau. —En Llop Blanc aixeca la mà, imitant sense adonar-se'n al gran Cap de neó. Almenys, quan ho fa, té la decència de semblar avergonyit.

—Ets tu. —La sensació de sorpresa és tan gran que el primer que surt de la teva boca és una acusació.— Com m'has trobat?

—Trueblood, no és cert? —Això va molt en contra de les normes.

—Vaig preguntar qui era el millor Guia Espiritual. Amb qui havia d'anar si contractava una Cerca de la Visió. Tothom em va dir que la persona indicada eres tu.

Et ruboritzes, et sents reivindicat però també molest pel fet que els teus companys de feina li hagin donat el teu nom a un Turista.

—Vaig provar de dir-t'ho —dius de mala manera.

—T'hauria d'haver escoltat. —En Llop Blanc somriu, una lleu ganyota amb la boca que sembla penediment. Després, una pausa incòmoda.

—De debò, se suposa que no hem de confraternitzar —acabes dient.

—Ho sé, però... només et volia demanar disculpes. Per esguerrar l'Experiència d'aquella manera.

—No passa res —dius, amb més gràcia que abans—. Vas pagar, oi?

—Seh.

—L'únic que passa... —Saps que qui parla és el teu ego, però ho has de saber.— Vaig fer alguna cosa malament?

—No, el problema era jo. Tu vas estar genial. És només que una de les meves àvies era Cherokee i crec que el fet d'estar allà, veure-ho tot. Bé, realment em va provocar una reacció. Una mena de record ancestral o quelcom de semblant.

N'has sentit a parlar, dels records ancestrals, però també has sentit a parlar de gent que afirma tenir sang Cherokee sense que sigui veritat. Teresa en diu "falsindis", però a tu et sembla massa dur. Potser és cert, que en Llop Blanc és Cherokee. No en coneixes cap, de Cherokee, així que és possible que tinguin l'aspecte d'aquest paio. A la feina n'hi ha un que és mig Tlingit i és pàl·lid.

—Bé, me n'he d'anar cap a casa —dius—. La meva dona, i això.

En Llop Blanc fa que sí amb el cap.

—És clar, és clar. Només que... Gràcies.

—Per què?

Però en Llop Blanc ja s'està allunyant.

—Ens veiem per aquí.

Una petita sensació de déjà vu et remou l'esquelet, però ho atribueixes al fet que sigui un Turista. Qui els entén, de qualsevol manera?

Tornes a casa, cap a la Teresa.

§

El dia següent, així que llisques cap a dins de la teva càpsula, s'encenen els llums del teu monitor. A la plataforma ja hi ha un Turista esperant.

—Merda —remugues, tot desplegant el menú i desplaçant-te ràpidament per les especificacions. Tot sembla correcte, correcte, excepte... una punxada de pànic quan veus que ha sol·licitat una tribu concreta. Cherokee. No en saps res, dels Cherokees. Quina roba portaven, a la seva època, les seves cerimònies. L'únic Cherokee que coneixes és...

En Llop Blanc es materialitza centellejant a la teva Experiència.

Amb les presses t'has descuidat de posar-te la teva pell de xai. El teu jo de l'Experiència encara porta Wranglers i Nikes. El Cap s'empenyaria, si et veiés tan matusser.

—Per què has tornat? —preguntes.

—He pensat que potser podríem parlar.

—De què?

En Llop Blanc s'encongeix d'espatlles.

—Tant li fa. De qualsevol cosa.

—No puc.

—Per què no? Aquest temps em pertany. L'estic pagant.

T'estàs espantant una mica. Mai abans cap Turista havia trencat el protocol d'aquesta manera. Si l'Experiència funciona és, en part, perquè cadascú sap quin paper hi juga. Però no sembla que a en Llop Blanc l'importin les normes.

—Puc seguir venint —diu—. Tinc diners, ja saps.

—Em ficaràs en un embolic.

—No ho faré. És només que... —En Llop Blanc dubta. Alguna cosa s'ensorra en ell. El que havies llegit com a arrogància ara sembla desesperació.— Necessito un amic.

Coneixes la sensació. El cert és que a tu també t'aniria bé tenir un amic. Algú amb qui parlar. Quin mal podria haver-hi? Només seríeu dos homes xerrant.

Però aquí no. Encara necessites treballar.

—Què et sembla el bar?

—El lloc d'ahir a la nit?

—Surto a les onze.

§

Quan hi arribes, al voltant de dos quarts de dotze, el bar està ple, però reconeixes en Llop Blanc immediatament. Al Hey U.S.A. un home blanc esprimatxat hi crida l'atenció. És graciós. Amb aquesta llum, entre aquesta gent, en Llop Blanc podria passar per algun tipus de Nadiu. Com a mínim per un d'aquells païos amb una part Cherokee per cada seixanta-quatre d'home blanc. Potser sí, que té una part Cherokee que li ve d'antic.

En Llop Blanc et fa un gest indicant un compartiment lliure. T'hi espera una Coors Light. Et deixes caure al compartiment i poses la mà al voltant de la superfície fresca i humida de l'ampolla, sorprès gratament.

—Una suposició afortunada. L'he encertada?

Fas que sí amb el cap i fas un glop. El primer glop sempre és màgic. A la teva imaginació l'hivern a Golden, Colorado, provoca aquesta sensació.

—Bé, doncs —diu en Llop Blanc—. Parla'm de tu. Passeges la mirada pel bar buscant cares conegudes. De veritat ho vols? Explicar-li la teva vida a un Turista? La teva vida real? Dins del teu cap, una veueta xiuxiueja que potser no és gaire bona idea. El Cap ho podria descobrir i enfadar-se. La DarAnne podria riure's de tu. A més, en Llop Blanc deu voler una història genial, quelcom autèntic de veritat, i tot el que tens és una ranxo de tres habitacions cada vegada més atrotinat i un préstec a retornar dels teus estudis.

Però t'està mirant, amb interès cordial, i ja ningú et mira gaire d'aquesta manera, ni tan sols la Teresa. Així que parles.

No ho expliques tot.

Però sí algunes coses. Les suficients.

Les suficients com per adonar-te, quan el cambrer anuncia la darrera ronda, que portes dues hores xerrant.

Quan t'aixeques per marxar, en Llop Blanc també s'aixeca. Us doneu la mà a l'estil Indi, i això et fa somriure. No t'ho esperaves, però tens una sensació agradable, agradable.

—Així què, demà a la mateixa hora? —pregunta en Llop Blanc.

Et sents temptat, però:

—No, si surto fins tan tard dues nits seguides la Teresa em matarà. —I aleshores— Però què et sembla el divendres?

—Fet, divendres —En Llop Blanc et toca l'espatlla.— Ens veiem aleshores, Jesse.

Quan penses en el divendres sents un càlid pessigolleig d'anticipació.

—Ens veiem.

§

El divendres arribes passats cinc minuts de les onze de la nit. En veure la teva cara en Llop Blanc riu i tu respons amb un somriure, només una mica avergonyit. Aquesta vegada qui paga el beure ets tu i repreneu la conversa just on la vas deixar. És tan senzill. Sembla que en Llop Blanc mai es cansa de les teves històries i ha passat tant de temps des que has tingut un nou amic a qui

explicar-les que sembla que no puguis parar. Resulta que a en Llop Blanc també li encanta en Kevin Costner i feu torns per citar trossos de guions fins que en Llop Blanc et deixa sense paraules amb una cita d'en Vent en el seu Cabell.

—Estàs segur que això surt a la pel·lícula?

—És Lakota!

No ho reconeixeràs, però t'impessiona com de bé sona el Lakota d'en Llop Blanc.

En Llop Blanc somriu.

—Sembla que sé alguna cosa que tu no saps.

Rebutges la idea amb un gest amable, però jures que tornaràs a veure la pel·lícula.

El temps passa volant i de nou, després de l'avís d'última ronda, us trobeu a l'exterior dempeus, a sota del Gran Cap. Feliç, acceptes tornar a quedar el dimarts vinent. I el divendres vinent. Fins que això esdevé la teva nova rutina.

El mes passa ràpid. El mes següent, també.

—Se't veu massa feliç —diu la Teresa una nit, amb veu desconfiada.

Somrius i embolcalles la teva dona amb una abraçada, apropant-la a tu fins que l'olor a roses del seu xampú t'omple el nas.

—He fet un amic, res més. Un paio de la feina. — Decideixes ser vague. Seria difícil explicar que quedes amb en Llop Blanc, en qui has deixat de pensar com un Turista.

—No m'estaràs fent el salt, Jesse Turnblatt? Perquè el que faré si...

La talles amb un petó.

—Estàs gelosa?

—Ho hauria d'estar?

—Mai.

Ella respira fort, però et deixa besar-la una altra vegada, el contacte amb el seu cos suau tens contra el teu.

—T'estimo —murmures mentre fas lliscar la teva mà per sota de la seva camisa.

—Més et val.

És dimarts al matí i no pots respirar. El teu nas és un torrent de mocs i et fan mal les articulacions. La Teresa truca a la feina per avisar que estàs malalt i et fica al llit amb un bol d'estofat. Se suposa que has quedat amb en Llop Blanc per la vostra copa habitual, però estàs massa malalt. Se't passa pel cap enviar-hi la Teresa amb una nota, però decideixes no fer-ho. Només és una nit. En Llop Blanc ho comprendrà.

Però el divendres la tos ha esdevingut un bram profund i aspre que fa que tot el pit et trontolli. Quan la Teresa torna a trucar a la feina per dir que encara estàs malalt t'assegures que la teva tos és prou forta per a què el Cap la pugui sentir. Pregues que no et suspengui la paga dels dies que no has anat a treballar. Però el que més et preocupa és tornar a deixar tirat en Llop Blanc.

—Creus que podries anar-hi en lloc meu? —li preguntes a la Teresa.

—Què? Al bar? Jo no bec.

—No t'estic demanat que beguis. Només que vagis a trobar-lo, que li diguis que estic malalt. És probable que cregui que m'he oblidat d'ell.

—No el pots trucar?

—No tinc el seu telèfon.

—D'acord, doncs. Com es diu?

Dubtes. Te n'adones que no ho saps. L'únic nom que saps és el que tu mateix li vas donar.

—Llop Blanc.

—Bé, doncs. Tu descansa.

La Teresa no torna fins gairebé la una de la matinada.

—A on estaves? —preguntes, esverat. Té les galtes vermelles? L'alè li fa olor a Cherry Coke?

—Al bar, com tu em vas demanar.

—Com és que has trigat tant?

Ella fa un esbufec.

—Volies que hi anés o no volies que hi anés?

—Sí, però... bé, l'has vist?

Ella fa que sí amb el cap, somriu amb un somriure petit que mai li has vist abans.

—Què passa? —Alguna cosa s'encongeix dintre teu.

—Un home molt maco. Realment maco. No m’havies dit que era Cherokee.

§

El dilluns aconsegueixes arrossegar-te de tornada a la feina. Al teu armari hi ha una nota enganxada que et demana que vagis a veure el Cap. El trobes al seu despatx, revisant els informes que envia cada setmana als de Gestió.

—He contractat un paio nou.

T’empasses les excuses que has preparat per explicar com de malalt estaves, les teves promeses de millorar les teves xifres. Es converteixen en una pilota sòlida a la teva gola.

—Ho sento, Jesse —és veritat que el Cap sembla sentir-ho una mica— Aquest paio és bo, sortit d’una reserva de veritat. El seu cognom és “Llop”. És a dir, collons, com es pot ser més Indi que això? Els Turistes se’l menjaran de viu en viu.

—Jo també els agrado, als Turistes. —Sones una mica ploramiques, però no ho pots evitar. A la panxa notes un buit que et diu que això és dolent, dolent, dolent.

—Ets bo, Jesse. Però ningú en sap res, dels Indis Pueblo, i per això tot el que tens és aquella merda que treus de la televisió. Aquest paio, ell és... —El Cap fa espetegar els dits, intentant invocar la paraula.

—Autèntic? —un murmur.

El Cap t’assenyala amb el dit com si fos una pistola.

—Bingo. Mira, si s’obre una altra càpsula et trucaré.

—Li has donat la meva càpsula?

El Cap alça la mirada de forma brusca, inquiet. Deus haver-ho cridat, això darrer. Allarga el braç per prémer un botó al seu telèfon i avisar els de seguretat.

—Espera! —protestes.

Però els homes uniformats ja han arribat per acompanyar-te cap a fora.

§

No pots tornar a casa amb la Teresa. Senzillament, no pots. Així que vas al Hey U.S.A. La clientela és diferent de la que trobes normalment. La gent de la tarda. Bevedors empedreïts i gent sense feina. Rius perquè hi encaixes perfectament.

Els païos que tens al costat estan bevent gotets. Gots diminuts d'un licor fosc i tèrbol posats en fila. No has fet gotets des de la facultat, però quan un dels homes te n'ofereix un, l'agafes. El whisky barat t'ennuega i et crema la gola en baixar. Un parell més i el tall del teu pànic comença a desdibuixar-se i a fer-se més tolerable. No ets capaç de recordar quina hora és quan t'aixeques per marxar, però el Gran Cap brilla al cel nocturn.

Ensopegues amb la porta i dones de morros amb la DarAnne. Ella fa un gruny i intentes quequejar una disculpa però, abans que puguis pronunciar una paraula, una mà pesant cau a sobre de la teva espatlla.

—T'està molestant, aquest imbècil?

Reconeixes la veu.

—Llop Blanc?

És ell. Però el seu aspecte et sembla diferent. No saps ben bé on rau la diferència. Potser és la camisa de tires que porta, o el collaret d'os que du al coll. La seva pell no és una mica més fosca que fa una setmana?

—Coneixes aquest paio? —pregunta la DarAnne, i et sembla que t'ho està dient a tu però la seva cara mira a en Llop Blanc.

—No l'havia vist mai —diu en Llop Blanc mentre et mira amb menyspreu, i davant d'aquesta mirada plena de confiança gairebé te'l creus. Gairebé oblides que li has explicat coses sobre tu mateix que ni tan sols la Teresa sap.

—Soc jo —protestes, però la teva veu sona com un xiscle distorsionat pel whisky que no sona com tu ni de lluny.

—Putos borratxos —murmura la DarAnne mentre t'aparta d'una empenya—. Sempre muntant una escena.

—Crec que és millor que marxis, col·lega —diu en Llop Blanc. No sense amabilitat, si de fet fóssiu desconeguts, si no fóssiu col·legues de veritat. Però ho sou, i t'arrapes a la màniga de la seva camisa, cridant quelcom sobre l'amistat i la Teresa i aleshores el món es desfà en un esborrall fins que notes la bufetada dura del ciment contra la teva espatlla i el gust de la sang al teu llavi al punt a on te l'has mossegat i una sòlida puntada de peu al teu estómac fins que el whisky surt pel mateix camí que va entrar i, aleshores, el Gran Cap t'està fent l'ullet, Hau, Hau, Hau, fins que arriba la foscor i et reclama i els llums parpellegen i s'apaguen.

§

Et despertes a la claveguera. A la puta claveguera. Amb mal de cap i la boca tan seca i podrida com un animal atropellat fa un mes. El sol està alt, foc d'Arizona que et crema la pell. La teva roba llardosa i les sabates han desaparegut, i hi ha una taca de sang que et baixa per la barbeta i coàguls secs als plecs del coll. Tens les mans en carn viva i no saps per què.

Però aleshores ho recordes.

I la humiliació és un gran pes a la teva espatlla plena de blaus, una vergonya fosca que desafia el sol del desert. La teva feina. La DarAnne ignorant-te d'aquella manera. En Llop Blanc donant-te una coça al cul. I tu tota la nit al carrer, borratxo en una claveguera del centre de la ciutat. Tot sembla un somni terrible, de la pitjor mena. D'aquells dels quals no pots despertar perquè passen a la vida real.

El teu cotxe no està al lloc on el vas deixar, probablement la grua escombraire se l'ha endut, així que t'arrossegues cap a casa amb només mitjons als peus. Són gairebé cinc kilòmetres per carrers asfaltats fins que arribes a veure el teu ranxo de tres habitacions i una hipoteca massa alta. I, per una vegada, el lloc et sembla tan bonic com el dia que el vas comprar. Quan empenys la porta els ulls se t'omplen de llàgrimes.

—Teresa —crides. Segur que està enfadada i hauràs de parlar ràpid, explicar això de la borratxera (ha estat la primera vegada!) i l'acomiadament (trobaré una nova feina, t'ho prometo), però ara mateix l'única cosa que tens al cap és abraçar-la i deixar que la seva aroma a roses t'ompli els narius com una bona medicina.

—Teresa —tornes a cridar, tot ranquejant per la sala d'estar. Et desvies per fer una ullada al dormitori, mires darrera la porta tancada del lavabo. Però el que veus al lavabo fa que t'aturis. Hi falten coses. El seu raspall de dents, el paquets de píndoles anticonceptives, el líquid de les lents de contacte.

—Teresa!? — I ara, coixejant ràpid pel passadís que du a la cuina, sents el pànic a prop.

El primer que notes és l'olor. L'aroma brillant i familiar del cafè acabat de fer. Quan veus qui seu tranquil·lament a la taula de la cuina, donant-te

l'esquena, et relaxes. Però no és la Teresa.

Es gira lleugerament, prou com per a què puguis veure el seu perfil, i diu:

—Entra, Jesse.

—Què collons hi fas tu aquí?

En Llop Blanc s'encongeix com si les teves paraules li fessin mal.

—Millor que seguis.

—Què li has fet a la meva dona!?

—No li he fet res, a la teva dona —agafa un petit plec de paper, te l'apropa. Li arranques dels dits d'una revolada i et mous per veure millor la seva cara. La nota que tens a la mà és com un incendi descontrolat, quelcom capaç de cremar-te fins als ossos. Vols estripar-la per obrir-la, vols fugir abans que les veritats que conté et deixin ple de cicatrius. Et mors per llegir-la ara mateix, ara mateix, però no li donaràs la satisfacció de veure't desesperat.

—Així que ara sí que te'n recordes de mi? —esbufegues.

—Et demano perdó per allò d'abans, però estaves muntant una escena i no podia permetre que emprenyessis la DarAnne.

Vols preguntar-li de què coneix la DarAnne, com és que estava allà amb ella, d'entrada. Però saps la resposta. El Cap va dir que el nou paio es deia Llop.

—Ets un autèntic fill de puta, saps?

En Llop Blanc aparta la mirada, el mateix gest de dolor a la seva cara. Com si estiguessis fent el ridícul una altra vegada.

—Per què no et serveixes un cafè? —diu, fent un gest cap a la cafetera. La teva cafetera.

—No necessito que em donis permís per a fer-me un cafè a casa meva —crides.

—D'acord —diu, reclinant-se a la cadira. No pots deixar de notar el seu aspecte atractiu, el seu cabell fosc i una mica més llarg, el collar que porta al coll que ressalta la línia elevada dels seus pòmuls.

Et prens el teu temps per preparar-te el cafè (sucre, una mica de crema de llet que en condicions normals no prendries) abans de deixar-te caure a la cadira que té al davant. Només aleshores obres la nota, mans tremolant, l'angoixa retorçant-te fort l'estómac.

—Ha marxat a casa de la seva mare —explica en Llop Blanc mentre

llegeixes aquestes mateixes paraules a la nota. —Per la seva pròpia seguretat. Vol que quan torni tu ja no hi siguis.

—Què li has explicat?

—Només la veritat. Que has aconseguit que t'acomiadin, que haves sortit de festa, que estaves borratxo tirat en un carreró del centre, com un mal estereotip —s'inclina cap a tu.— Has estat dos dies fora de casa.

Parpelleges. És veritat, però al mateix temps no ho és.

—La Teresa no faria... —Però sí que ho faria, no és cert? Ho havia dit un milió de vegades, t'havia donat un milió d'oportunitats.

—Necessita un home de veritat, Jesse. Algú que se'n pugui fer càrrec.

—I aquesta persona ets tu? —Ho dius amb tot el menyspreu que ets capaç d'acumular, però sona més com una pregunta que com un judici. Records com li vas concedir el benefici del dubte en tot aquell tema de ser Cherokee, com vas pensar que “falsindi” era cruel.

S'escura la gola. Es posa dret.

—Ha arribat el moment que te'n vagis —diu—. Li vaig prometre a la Teresa que no hi series i de seguida hauré d'anar a la feina —Té alguna cosa que sembla fer-se més gran, omplir l'espai que abans haves ocupat tu. Fins que et sens petit, superflu.

—Se t'ha acudit mai —diu, amb veu penserosa, el cap inclinat per estudiar-te com si fossis un cos estrany— que potser aquesta és la meva experiència i el Turista ets tu?

—Això és casa meva —protestes, però ja no estàs segur de creure-ho. Tens mal de cap. El cafè que tens a la mà ja s'ha refredat. Quanta estona fa que seus aquí? Els teus pensaments es desdibuixen en històries, les teves paraules esdevenen res més que fets oblidats i mitges veritats. El teu cor, un magatzem polsegós per amors i desitjos perduts, mai fets realitat.

—Ja no —diu.

T'envaeix la nàusea. La mateixa sensació de ser estirat que tens quan et Reubiques cap a fora d'una Experiència.

Fuetada, i després...

Et deixes anar.

CODI BINARI²

Jordi de Manuel

Il·lustració: **Rafa Villalón**

Gael obre amb la punta d'un dit la porta fosca de vidre. Fa un pas endavant. Una glopada d'aire fred li fuetreja la cara i li fa tancar els ulls. Quan els torna a obrir, mira cap a baix, però el que veu sota el terra transparent li fa alçar la mirada per evitar el vertigen. Necessita uns quants segons per a què la vista s'acomodi a la llum lletosa que inunda el local. S'asseu, indecís, en un dels tamborets que s'alineen al llarg de la barra de quars. Hi posa les dues mans. Està tan freda com l'aire del local. Estossega per sol·licitar l'atenció del cambrer, un home jove que deu tenir, si fa no fa, la seva edat. El noi du recollits els cabells platejats en dues trenes curtes que neixen a les temples i moren a les espatlles, porta una armilla negra i una camisa de quadres rojos fosforescents. En un altre tamboret hi ha un individu amb una gavardina grisa. Sosté en una mà una tassa que fumeja i té els ulls fixos en un iReal que amaga a l'altra mà. Rere la barra, un mirall polièdric transforma les imatges: desfigura els objectes, allunya les parets, distorsiona la llum, multiplica les cares i fa que el local sembli més profund, més alt, més ample. Gael veu com el subjecte acosta la tassa a la boca sense apartar la mirada del reproductor de realitat augmentada. Al cap d'uns segons d'observar-lo, desvia els ulls cap al mirall. La il·lusió òptica li fa percebre desenes de persones, però a l'establiment només hi ha l'individu de la tassa fumejant, el bàrman i ell.

Els ulls de Gael ja poden distingir els racons més ombrívols. Escruta el sostre negre, que contrasta amb la claredat diàfana del terra. Observa de nou el mirall i clenxina amb els dits el floc de cabells rossos que li cau pel front.

Demana cervesa. Sense additius.

² Aquest relat va guanyar la tercera edició del Premi de Narrativa Curta de Gènere Fantàstic Frederic Pujulà - Ciutat de Figueres, concedit per l'Agrupació d'Amics de la Ciència-Ficció en Català i l'Associació de Veïns Rally Sud, el 2019.

Mentre el cambrer cerca la beguda sota la barra, Gael descobreix una safata metàl·lica entre la truita de patates i l'amanida russa. Sobre el metall hi ha un ésser esgarrafós. A cada costat de la regió cefàlica neix una extremitat enorme que acaba en una pinça imponent. S'inclina per veure millor la bèstia. De la part anterior del cap sorgeixen dues antenes: una oscil·la de dreta a esquerra; l'altra, amunt i avall. On creu que hi ha la boca descobreix una sèrie d'apèndixs curts, coberts de pèls foscos que remouen un fluid que bombolleja. Sembla saliva. Hi acosta l'orella fins que sent els esclafits de les bombolles.

El cambrer desplaça sobre la superfície de quars un cercle de silicona sobre el qual fixa, amb un cop sec, un got llarg. Obre una petita ampolla i omple el got fins a la meitat amb un líquid grogós.

—És viu?— pregunta Gael al bàrman, amb la barbeta que apunta cap a la safata de metall.

El noi el mira de gairell. La mirada de menyspreu no li passa desapercibuda, a Gael, que somriu, incòmode, i s'enrojola. Agafa el got de cervesa i l'acosta al rostre per dissimular la seva vermellor. Esbossa un gest de disculpa amb una mà. Els ulls fugen un instant cap a terra i s'esgarrafa en percebre el buit, un abisme de cent noranta metres en caiguda lliure. Lamenta ser a la cúpula. Tanca els ulls i en tornar a obrir-los concentra la mirada en la safata metàl·lica que hi ha sobre la barra. Es fixa de nou en la regió cefàlica de l'ésser: la punta és triangular i està proveïda de protuberàncies rogenques i uns petits apèndixs que es bifurquen. Les altres dues antenes, més llargues, es mouen amb parsimònia. La de la dreta —la que es desplaça amunt i avall— està mutilada més o menys per la meitat. Sobresurten dues perles negres menudes, esfèriques, brillants. Es mouen. Li sembla que l'observen.

Dona un cop d'ull a l'agenda de canell. Falten cinc minuts. Tres-cents segons que li costa imaginar com transcorreran.

La puntualitat d'ella, si més no en les cites virtuals, és exacta. Fa gairebé un any que es van conèixer a FriendsNet, però és la primera vegada que han quedat físicament. Fa tres dies, ell, li va proposar la trobada:

kdem?

kvolsdi?

kens pdriem trobar
prosi kdem kda dia a FrndsNet
vuidi sensla makina

Ada va acceptar. Només va posar com a condició que es trobessin al bar més alt de la cúpula abans de la posta de Sol. L'únic accés és per les rondes aèries, les vies de trànsit restringit que circumval·len la ciutat. El local està suspès sobre la part més elevada de les rondes, sostingut per una columna fixada a la circumval·lació. El petit edifici oscil·la cada cop que transita un aerotransport. Ell hauria preferit quedar en un dels bars calorosos de la xarxa del subsòl, menjant crispetes i bevent un refresc sota llums de neó.

Ben aviat estaran tots dos cara a cara, sense cap màquina que s'interposi. Gael es neguiteja només de pensar que per primer cop la tindrà al costat en carn i os, que li podrà sentir la veu real, que li veurà els ulls de prop.

La superfície del local és triangular, sense taules, amb un sòl de cristall a través del qual es veuen les parts superiors dels edificis més alts del nucli urbà. Les parets, nues, són de linòleum verd i el sostre de vinil. Només hi ha una finestra per on entra la claror vermellosa del capvespre. Tot el que omple l'espai és una barra estreta de quars i una filera de tamborets metàl·lics. Entre el sostre i la paret hi ha tres pantalles de FutbolNet, una en cada vèrtex, entre el sostre i la paret. Emeten vint-i-quatre hores de micropartits de futbol, només interromputs per reportatges publicitaris.

Gael s'endú el got a la boca. Li ha quedat un borrissol d'escuma sobre el llavi de dalt, com un bigotet. S'observa al mirall i se'l treu, a poc a poc, amb la punta de la llengua. Torna a mirar l'ésser que hi ha a la safata. No té llengua, només palps. Passeja els ulls per les potes menudes, cobertes de pèls, que es mouen i provoquen el bombolleig. És un monstre.

El desconegut fica la pantalla menuda de l'iReal a la butxaca de la gavar-dina i, per primera vegada, cerca amb la mirada els ulls de Gael.

Tot d'una, en veure-li els iris, recela que el subjecte és un AndroRob, però s'ho treu del cap quan es fixa amb l'alopècia incipient i percep l'alè fètid barrejat amb l'aroma del cafè transgènic. L'observa de reüll, avergonyit, i veu com engoleix el que resta a la tassa.

—És un crustaci.

—Un què?

—Un crustaci marí —precisa l'individu—. I s'està asfixiant—, sentència mentre apunta l'animal amb un dit.

Gael, incrèdul, arrufa el nas.

L'altre el fita pel mirall i li posa una mà sobre l'espatlla. El contacte només dura un instant, però Gael, incòmode, s'arronsa imperceptiblement.

—Què creus que et passaria si et fiquessin en una piscina amb les mans lligades rere l'esquena? —els llavis de l'individu dibuixen un somriure inquietant.

Gael sent la dringadissa d'una moneda que el desconegut acaba de deixar caure sobre la barra, just al costat del got. Mira fugaçment la peça triangular de color groc: gairebé ningú ja no les fa servir. El subjecte adverteix el desconcert de Gael. Sembla que té intenció de dir alguna cosa, però s'alça del tamboret, sospira i marxa sense dir ni una paraula.

Torna a fixar-se en l'animal. Ara sap que és un crustaci, un organisme que gairebé segur que no s'ha criat al mar; el més probable és que l'hagin criat, a base de pinsos, en una piscifactoria. Recorda un reportatge sobre animals marins, fa anys, a la SchoolNet. L'observa amb atenció. El cos, coriaci, té una tonalitat fosca d'un color indefinit entre el marró i el blau, pigallada per la part ventral; amb la il·luminació del local no és fàcil precisar-ne els matisos. “Esclar, s'està asfixiant i per la manca d'oxigen el cos es torna blau”, raona.

Abans de proposar la cita, va sospesar els pros i els contres; va dubtar molt a decidir-se. Va rellegir totes les converses Ada i ell havien mantingut durant les tres últimes setmanes: centenars de línies de diàleg ininterromput, més de vint hores de comunicació digital. Va reveure les imatges, va observar tots els detalls. Va ser una sorpresa que ella acceptés la trobada, de fet li va estranyar un sí a la primera, però un no d'ella hauria estat difícil de superar. Entre els tres mil tres-cents vuitanta-set amics que tenia a FriendsNet només havia intimat virtualment amb tres i no havia tingut cap cita real amb cap. Només amb Ada, la tindria.

Comprova de nou l'agenda de canell. Només falten dos minuts. Nota que té les mans suades i el cor accelerat. Intenta asserenar-se. Amb el dors de la mà s'eixuga les gotetes que li perlegen el front. Torna a observar el monstre.

Els apèndixs bucals oscil·len sense cessar, la secreció és abundosa. No hi ha dubte que s'està asfixiant. El cap, comparat amb la resta del cos, és enorme i té continuïtat amb una cua ampla, segmentada, que es vincla i s'aplanà en un vano terminal. "El fa servir per desplaçar-se per l'aigua", dedueix.

Té la certesa que ella acudirà a la cita. La reconeixerà tan aviat com entri al local. No li cal cap peça de roba, cap senyal, per identificar-la. També la coneix nua: els pits fermes, els mugrons afuats, el pírcing daurat al melic i el petit anell de plata al llavi major. Coneix bé la nuesa d'ella i li agraden les seves imperfeccions —el depilat irregular del pubis, la petitesa dels pits, la cel·lulitis incipient a les cuixes—, que la distingeixen d'una GineRob. "L'Ada vindrà", n'està segur.

Fixa els ulls de nou en el crustaci marí. Des del primer moment li ha cridat l'atenció la asimetria entre les dues extremitats anteriors: la pinça esquerra és més robusta que la dreta i el marge intern té una renglera de dents desiguals. "Per què no les mou?". Ho preguntaria al cambrer, però no ha oblidat la mirada plena de retrets. S'adona que just a la base cefàlica de la bèstia neixen un parell de potes llargues, que acaben en unes pinces menudes, folrades de pèls. Les observa amb detall. Percep que s'obren i es tanquen amb una cadència inquietant. El crustaci intenta moure's, avançar per la safata de metall, però no aconsegueix desplaçar-se ni un mil·límetre. Voldria ajudar-lo, però no gosa tocar-lo. "S'està asfixiant", pensa.

Concentra de nou el seu pensament en Ada. Desitja tenir-la a prop, en carn i os. L'ha vista i l'ha sentida centenars de cops, però no coneix el timbre vertader de la seva veu, ni l'olor que desprèn l'alè d'ella, ni l'aroma dels cabells, ni la fragància de la pell. No l'ha tocada mai: anhela fer-ho, encara que només sigui per resseguir-li la cara a poc a poc amb un dit. Vol percebre la seva tebior.

Gael inclina el cap per examinar millor el crustaci. La forma del cos recorda un peixet de plata, uns insectes menuts i sense ales que havia vist entre els llibres florits que el seu avi desava en un armari tancat amb pany i forrellat. Són els únics textos impresos en paper que ha conegut. Quan aconseguia tocar un peixet, li quedava un polsim platejat als dits.

Es decideix. Acosta, a poc a poc, un dit tremolós a la bèstia. Li palpa la regió cefàlica, just entre les dues perles negres. "Com poden brillar tant?", es pregunta.

El dit amb prou feines arriba a fregar el cos blavós, una superfície coriàcia, freda, humida. Li fa fàstic i enretira la mà. El bàrman ha vist el gest de Gael, passeja els dits per una de les trenes platejades i li etziba una mirada desafiant.

Recorda l'última vegada que va nedar amb Ada. Va ser sota una cascada. No li va saber gens greu la fredor del doll. Reviu la suavitat dels cabells porpres de la noia, el perfil dels malucs, la cremor dels llavis, l'escalfor del cos. Quan la va besar abans de submergir-se al gorg, li hauria agradat sentir el gust genuí de la seva boca i el moviment de la seva llengua. Està convençut que en el món real ha de ser diferent, potser millor.

Una de les pantalles —la que té més a prop— fa pampallugues i emet, ara sí, un xiulet agut que indica que s'inicia un interval publicitari: aviat començarà un nou micromatx a FutbolNet. Desvia la vista del monitor; no pot passar gaire estona sense observar el monstre de la safata. Una de les antenes s'ha incrustat a l'amanida russa. Fa un gest indecís amb la mà per advertir-ho al cambrer, però acaba de començar el micromatx i el bàrman només té ulls per a la pantalla. Es fixa ara en la posició de l'antena clavada a la fècula pastosa i admira els esforços de l'animal per deslliurar-se'n. Torna a mirar el cambrer, que continua amb els ulls fixos al micropartit. Amb un moviment delicat, fent palanca amb el dit petit, Gael aconsegueix extreure'n l'antena, que ha quedat empastifada de maionesa. Respira fondo, alleujat.

Mira de nou l'agenda de canell. Falta, exactament, un minut. Sua encara més que abans i el cor galopa dins el pit. Pren un glop de cervesa i s'eixuga l'escuma dels llavis amb el dors de la mà. “I si no ve?”, dubta.

El dubte, imaginar-se que ella no acudeixi a la cita, l'assalta per primer cop.

Acaba de percebre un petit canvi. El crustaci mou per primera vegada les dues pinces, les eleva a poc a poc fins que apunten al sostre. Ara pot apreciar millor els palps, i mentre els observa s'adona que el bombolleig ha cessat. Els apèndixs bucals s'han separat i s'entreveu una cova fosca, profunda. Tot seguit, les pinces comencen a davallar lentament, fins que queden separades, quietes i esteses sobre la safata. Només les antenes continuen movent-se, amb una oscil·lació gairebé imperceptible. “S'està asfixiant”.

Gael i Ada fa onze mesos i mig que es veuen. Ell fins i tot dubta que Ada sigui el seu nom vertader, però sap que l'estima; li ha estat fidel des de

la primera connexió i cada bit que li ha adreçat és genuí, sincer. Encara no li ha confessat que n'està enamorat. Avui ha decidit que ho farà quan la tingui cara a cara. Però té por, pànic, que ella no senti el mateix.

Els dígit de l'agenda indiquen que falta mig minut. Agafa una tovallola de cel·lulosa d'un expenedor que hi ha a la barra i s'eixuga de nou el front. No entén com pot suar tant amb l'aire fred del local. Observa per primer cop l'exterior a través de l'única finestra. Un mar de boira, envermellit per la llum del Sol que ha començat a pondre's, amaga els barris de la ciutat. Només reconeix els edificis més alts de la zona litoral, que travessen com llances la capa roja. Observa la silueta de les rondes aèries, tenyides per les tonalitats violàcies del capvespre. De sobte, el sobresalta el cambrer, que profereix un crit i alça els braços per celebrar el primer gol del micromatx. El xiscle revifa la bèstia, que ara sacseja les antenes de banda i banda i mou els palps bucals, que tornen a secretar el fluid.

Fixa els ulls al canell: set, sis, cinc, quatre, tres, dos, u... Desvia la vista cap al mirall. "És ella!", gairebé crida.

El cor se li desboca al pit i abaixa la mirada. Ha advertit que du la cabellera porpra, sense recollir-la en una cua: davant la CamNet sempre li demana que es deixi anar els cabells. Nota que l'aire s'endolceix, i tot d'un plegat la gola se li queda completament eixuta. Se sent marejat, li fallen les forces. Respira fondo, es posa el got a la boca i observa el mirall de reüll. Ella porta el vestit daurat, el mateix que duia la primera nit que van passar junts davant la pantalla. Veu com avança cap a la barra i se li acosta pel darrere, la té tan a prop... Ada observa fugaçment el mirall, prou per a què els ulls dels dos es trobin. Ell percep la mirada blava d'ella. Se li fa un nus a la panxa i s'enrojola fins a les arrels dels cabells.

Gael fa una llambregada al crustaci. Descobreix que una de les antenes, la dreta, ha començat a tremolar. Percep com crepita el bombolleig entre els palps.

Ada s'acomoda al mateix tamboret on s'asseia l'individu de la gavardina grisa. Ella el busca a través del mirall i deixa caure els ulls en senyal de salutació.

S'empassa saliva per humitejar-se la gola, però la mirada se li'n va al monstre de la safata, que continua immòbil, amb les pinces abatudes. "S'està asfixiant". Els ulls de Gael transiten del mirall a la bèstia. D'Ada al monstre.

Torna a observar-la a través del mirall. Està preciosa. Pot veure-li els pòmuls esquixats de pigues, i el contrast de la morenor de la pell amb la cabellera porpra.

Tot d'un plegat el bàrman s'adona de la presència de la noia. Aparta la vista del micropartit, s'arregla el coll de la camisa, s'allisa l'armilla, s'amanyaga les trenes amb els dits i intenta captar la seva atenció. Els seus moviments interrompen el joc de mirades entre Gael i Ada.

Gael s'adona del sobtat interès del cambrer, que du instal·lat a la boca el somriure dels cretins, un gest que fins ara no havia exhibit. Adverteix que el jove el mira de gairell, amb hostilitat. Se sent absurdament gelós i ridícul. Tracta d'asserenar-se.

Ada apunta amb un dit una llauna de suc de fruits transgènics que hi ha a l'expositor. El cambrer li serveix la beguda, molt a poc a poc, observant-la més a ella que al got, que es va omplint amb un fluid verdós. Ella l'ignora i fixa els ulls en la beguda.

El bàrman, resignat rere la barra, torna a fixar l'atenció al nou micro-matx que acaba de començar.

Gael fa un glopet de cervesa. Percep que té un gust peculiar, més àcid, menys amarg del que li havia semblat al principi. Observa pel mirall com ella s'endú el got a la boca. Mentre s'empassa el suc, es deleix amb el moviment rítmic i la sinuositat del seu coll. Tot seguit ella s'escura amb la llengua les gotetes de suc que li han quedat als llavis.

Ell desitjaria escurar-les amb la seva llengua, molt a poc a poc.

§

Els dos funcionaris de l'URA, la Unitat de Reproducció Assistida, s'inclinen cap a la pantalla de l'esquerra i tornen a observar l'enregistrament, l'aturen per fixar-se millor en l'expressió dels dos joves en el moment que es troben. El monitor de la dreta, en canvi, emet en directe.

—Creus que Eros ho aconseguirà, aquesta vegada?

—Podria ser —el funcionari més veterà es passa una mà per la barba espessa, toca amb un dit la pantalla i es torna a reproduir l'escena en diferit, alentida. Veuen com Eros li fixa, en un instant, un sensor de constants vitals

quan li posa una mà sobre l'espatlla. Fa córrer la gravació cap endavant i s'aprecia quan, en posar la moneda sobre la barra, Eros aprofita que el noi es distreu per deixar caure dins el got el comprimit de libidinina. Avança unes quantes escenes endavant fins que es veu molt a prop el dit de Gael, però de seguida l'enretira. Els dos funcionaris riuen. Fa córrer la gravació una mica més endavant i, encara en diferit, senten el crit del cambrer després del gol i veuen com Gael se sobressalta.

—Potser aquest cop, amb l'encant de la noia i la dosi de libidinina, arribarem a bon port —. El funcionari jove alça un puny i prem les dents.

—No cantis victòria, la libidinina s'absorbeix menys si es pren alcohol.

—Ets un home de poca fe, mira com li va el cor i la sudoració —el funcionari més jove tusta amb una mà l'espatlla del seu company mentre amb l'altra assenyala el monitor on apareixen les constants vitals de Gael.

L'home de la barba el mira de reüll:

—Ni poca fe, ni hòsties... he viscut massa intents fracassats.

—Són un mascle i una femella joves i probablement conserven encara la capacitat de fertilitzar. Els espais de fecunditat irregulars són propicis i coneixes perfectament la relació telemàtica que mantenen.

—Sí, una relació en codi binari. Zeros i uns —el funcionari torna a passar-se els dits per la barba.

—Hi ha possibilitats reals d'èxit —insisteix l'altre.

—El noi no m'acaba de convèncer; ella és més valuosa —el funcionari veterà obre una pantalla amb desenes de rengleres de lletres que se succeeixen: as, tes, ces i ges—. El pèl roig original embrutit pel tint, la pell bruna, les combinacions al·lèliques: fixa't quin mestissatge! —admira l'home, mentre ressegueix amb un dit la seqüència de la informació genètica d'ella—. En canvi ell és un caucàsic comú. Una vulgaritat genètica.

Tot d'un plegat s'obre la porta del subterrani, el lloc on porten dies treballant, tres-cents metres per sota de la cúpula.

—Felicitats, Eros, has fet una feina excel·lent! —exclama el funcionari més jove mentre aixeca el polze—. Has parlat només el necessari amb el noi, sense aixecar cap sospita i li has endinyat una dosi de libidinina de cavall. Potser d'aquí a nou mesos ho celebrarem.

La cara de l'AndroRob no expressa cap emoció. De la seva boca no surt ni una paraula. Encongeix les espatlles i es dirigeix cap a un extrem de la cambra on hi ha una petita palangana. S'ajup, agafa el recipient amb les dues mans i hi regurgita un fluid fosc que encara conserva l'aroma del cafè i la llet, que ja ha començat a fermentar. S'eixuga els llavis sintètics amb un drap. Treu l'iReal de la butxaca i el diposita en una capsa on hi ha altres simuladors de realitat augmentada. Penja la gavardina en un armari metàl·lic. El seu cervell positrònic no acaba d'adaptar-se a què l'anomenin Eros, se sent més còmode amb la denominació original de sèrie: AR-F451.

—Ja ha arribat ella? —pregunta.

—Sí, mira-la. Encara no ha passat res interessant excepte els canvis en la sudoració, el ritme cardíac i la pressió sanguínia d'ell —el funcionari més jove assenyala la pantalla—. Fixa't, quina preciositat.

L'AndroRob s'inclina cap endavant.

—Ara ens miren —diu el barbut amb un somriure escèptic.

L'AR-F451 s'inclina cap a la pantalla i veu un primer pla de la cara de la noia, un rostre simètric amb uns ulls increïblement clars. L'escena en directe té una definició precisa d'imatge i so gràcies a les microcàmeres instal·lades als ulls del llamàntol, un ésser artificial que els escamots de la Unitat de Reproducció Assistida fan servir en altres missions.

§

Ada acaba de descobrir el llamàntol. Inclina el cap i l'observa encuriosida.

Ell voldria descriure-li tots els detalls del crustaci: els ulls negres, les pinces esfereïdores, les antenes tremoloses, les potetes peludes, els palps oscil·lants i el fluid que crepita. Voldria explicar-li que és un artròpode aquàtic i descriure-li l'asfíxia agònica, però no és capaç d'articular ni una paraula. Li suen les mans, les refugia sota la barra, les refrega i agita els dits, sense que ella se n'adoni. Alça una mà fins al got i engoleix d'una glopada el líquid que hi queda. El troba, de nou, estranyament àcid. “Si ara tingués un teclat, amor meu, t'ho expressaria tot tan ràpidament...”, voldria dir-li.

Els sobresalta l'esgarip que profereix el cambrer: acaben de fer un altre gol. Ada s'endú el got als llavis i s'empassa a poc a poc un glop de suc verd.

Torna a fixar la mirada en l'animal, n'observa els detalls, hipnotitzada pel moviment pausat de les antenes. Abaixa una mica el cap i hi acosta l'orella: escolta el brogit que fan les menudes bombolles de bava en esclafir. Gira el cap i es troba amb la mirada d'ell, que també ha aproximat l'orella a l'animal. Es troben, per primer cop, a menys d'un pam, mirant-se de fit a fit.

Així, amb el cap inclinat, Gael fa un esforç titànic per pronunciar la seva declaració d'amor, però no pot. Tot d'una, nota que per sota de la barra de quars, amb un moviment que no s'esperava, ella acaba de desplaçar la mà fins als seus dits, però ell se sent incapaç de correspondre-li.

En aquell moment transita un aerotransport per les rondes aèries i el local tremola, gairebé tant com ell. Desvia la mirada un instant a baix i veu l'abisme.

No mou ni un múscul, però té molta calor. Sua, respira amb agitació, no pot pensar amb claredat, però un desig sobtat li tiba l'entreuix. Vincla el cos per dissimular-ho: la vergonya l'enrojola. La suor llisca per l'orella i es formen gotetes que van caient a la safata on hi ha el llamàntol: clic, clic, clic. Pensa "ara o mai"; respira fondo, tecleja l'aire frenèticament amb els dits de la mà que té amagada sota el tamboret, agafa de nou aire, es concentra i, per fi, ho aconsegueix:

—Ho... la.

Ella no ha sentit la paraula. Tota la seva atenció l'acapara el llamàntol, que ja ha deixat de moure's. Només sembla que continuïn vives les menudes perles negres que té per ulls.

QUI ÉS QUI

Anna Sanjuan. Barcelona, 1997. La seva passió per la il·lustració és innata i tot el que sap de dibuix i il·lustració ho ha après de forma autodidacta. Entre d'altres, ha il·lustrat el llibre de microrelats fantàstics *Els híbrids minvants* (2016), d'Edgar Cotes.

Arnau Domènech. Vic, 1986. De formació autodidacta, es dedica a la il·lustració de manera no professional i reconeix la influència d'en Sergi Grapes, de la revista "Cavall fort", i la predilecció pel còmic europeu. El 2019 ha exposat alguns dels seus dibuixos a la II Convenció *Soc friky soc cultura* de Figueres.

Carlos Acedo. Figueres, 1969. Tècnic de la construcció i llicenciat en ciències informàtiques per IBM. Actualment ha reconduït els seus projectes de retoc fotogràfic en el marc del fantàstic a *Carlos Acedo Artwork*. Col·labora habitualment amb el web *El Biblionauta*.

Daniel Genís. Castelló d'Empúries, 1977. Ha participat en diversos projectes de difusió de la literatura fantàstica. Actualment és el director de la col·lecció Ciència-Ficció de Pagès Editors i l'administrador del web *El Biblionauta*, des d'on coordina i edita aquesta revista.

David Rus. Madrid, 1974. Il·lustrador i portadista de llibres de ciència-ficció, fantasia i terror. Com a pintor ha participat al *Salón de Otoño*. És membre de l'Asociación Española de Pintores y Escultores, i ha format part del jurat del *Salón de Dibujo*. Ha exposat a Llançà i Cadaqués.

Enric Herce. Barcelona, 1972. Ha guanyat diversos premis de narrativa breu i ha publicat més d'una dotzena de relats en antologies i *fanzines*. Destaquen les seves dues novel·les de ciència-ficció, *Simulacions de vida* (2014) i *Estació boira* (2018), aquesta darrera guardonada amb el Premi Imperdible 2019 a millor llibre fantàstic en català.

Jordi de Manuel. Barcelona, 1962. Compagina la literatura amb la docència. És autor de nombroses novel·les de ciència-ficció com ara *L'olor de la pluja* (2006) o *La decisió de Manperel* (2013) i ha estat guardonat amb diversos premis literaris, entre els quals el Manuel de Pedrolo i l'Ictineu (en tres ocasions). A part, és clar, del Premi Frederic Pujulà, pel conte inclòs en aquest recull.

Josep Sempere. Igualada, 1963. És escriptor i traductor. Ha traduït més de dos-cents llibres de l'anglès i del francès. L'any 2015 va publicar a Males Herbes la novel·la de terror *Aquesta nit no parlis amb ningú!*

Mariló Àlvarez. València, 1987. Ha publicat diversos relats en reculls i recopilatoris de tot tipus i just acaba d'aparèixer la seva primera novel·la juvenil de ciència-ficció, *La primera onada* (2018), així com el seu primer recull de contes d'aquest gènere, *Relats d'un futur imperfecte* (2018).

Marina Vidal. Barcelona, 1993. Treballa principalment il·lustrant portades de llibres juvenils o infantils, encara que cada vegada més participa en obres de ciència-ficció i fantasia. El 2017 va ser nominada als Premis Ignotus en la categoria de millor il·lustració. En català destaca la tasca que realitza per a Mai Més, amb aportacions tan destacades com la coberta de *La brigada lluminosa* (2019), de Kameron Hurley.

Miquel Codony. Santa Coloma de Gramenet, 1976. Administra *La Biblioteca de Ilium* i col·labora a *Los VerdHugos*, *Neo Nostromo*, *The Spoiler Club*, la revista *SuperSonic Magazine* i, de manera habitual, a *El Biblionauta*. A més, ha fet de traductor *freelance* i de lector editorial.

Pau Bahí. Figueres, 1991. Va passar per la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona, però va acabar completant els estudis d'Il·lustració a la Llotja. Entre d'altres, ha fet la il·lustració de la coberta de la novel·la de ciència-ficció *El contracte Wong*, de Montserrat Segura.

Pau Planas. Girona, 1974. L'any 2008 va guanyar el premi Just M. Casero de la Llibreria 22 de Girona amb la novel·la distòpica *La nau* (2008) i, deu anys després, va publicar *L'empremta de Saturn* (2018), ambientada en un futur postapocalíptic i deshumanitzat.

Rafa Villalón. Cantillana (Sevilla), 1969. El 2015 va veure la llum el seu primer treball gràfic: *Iac, l'ós bru*, amb text de Pere Puig. D'ençà llavors, ha realitzat diverses exposicions. És col·laborador habitual de la revista *Freakcions*.

Ramon Mas. Sant Julià de Vilatorrada, 1982. Cofundador de l'editorial Males Herbes i autor de diverses novel·les, entre les quals destaquen *Mentre el món explota* (2014), *Afores* (2017) i *Estigmes* (2019).

Rebecca Roanhorse. Conway (Arkansas, EUA), 1971. Ha escrit relats curts com el que s'inclou en aquest número de *Freakcions*, guardonat amb els prestigiosos premis Hugo i Nebula el 2018, i novel·les de ciència-ficció protagonitzades per personatges nadius americans, entre les que destaca *El rastre del llamp* (2018), traduïda recentment al català per Mai Més.

El Biblionauta és un web sense ànim de lucre. El seu objectiu principal és dignificar i fomentar la literatura dels gèneres fantàstics en llengua catalana.

Per això fem un munt de projectes i procurem que siguin participatius, gratuïts i accessibles a través de la xarxa: convoquem els Premis Imperdibles, organitzem el ConcurTs de microrelats, publiquem la revista *Freakcions...*

Per poder seguir duent a terme iniciatives com aquestes, però, ens cal l'ajuda de tots i totes els que estimeu el fantàstic en català. És per això que us convidem a col·laborar amb nosaltres convertint-vos en mecenes i fent les vostres donacions a:

<https://elbiblionauta.com/ca/mecenatge/>

A dia 1 de desembre de 2019, que és quan s'ha tancat aquesta revista, hem aconseguit un total de 37 donacions per als projectes d'aquest any.

Independentment de les quantitats, volem consignar tot seguit el nom d'aquests mecenes per agrair-los humilment la seva generositat, que ens ha permès navegar durant aquesta volta al sol:

Helena Malonda Júdez, Enric Herce Escarrà, Txús Matés Ramírez, Marta Llobet, Martí Genís Noguer, Joan Arenas, Jordi Dausà Mascort, Daniel Parcerisas Brosa, Agustí Solé Lloret, Carme Torras, Alberto Parra Miguel, G. J. Martí, Jordi Font Agustí, David Alpuente, Eloi Puig Julià, Albert Vilardaga Mercader, Enric Bassegoda Pineda, Xavier Kirchner, Albert Valls Rovira, Edgar Cotes Argelich, Joan Llurba Gascó, Marina Calzada Lladó, Ferran Magrané, Núria Llosas Juanola, Emili Samper Prunera, Montserrat Segura Feliu, Blanca Busquets Figueras, Xavier Pérez, Antoni Munné-Jordà, Gemma i Ernest Salvador, Jordi Masó Fàbregas, Marc Figueras Atienza, Pau Domènech Cardona, Àngels Blasco Ros, Jordi Llaboré Pons, Jaime Cleries Blasco, Núria Ramoneda Aiguadé.

Moltes gràcies.

